

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Cord Suster

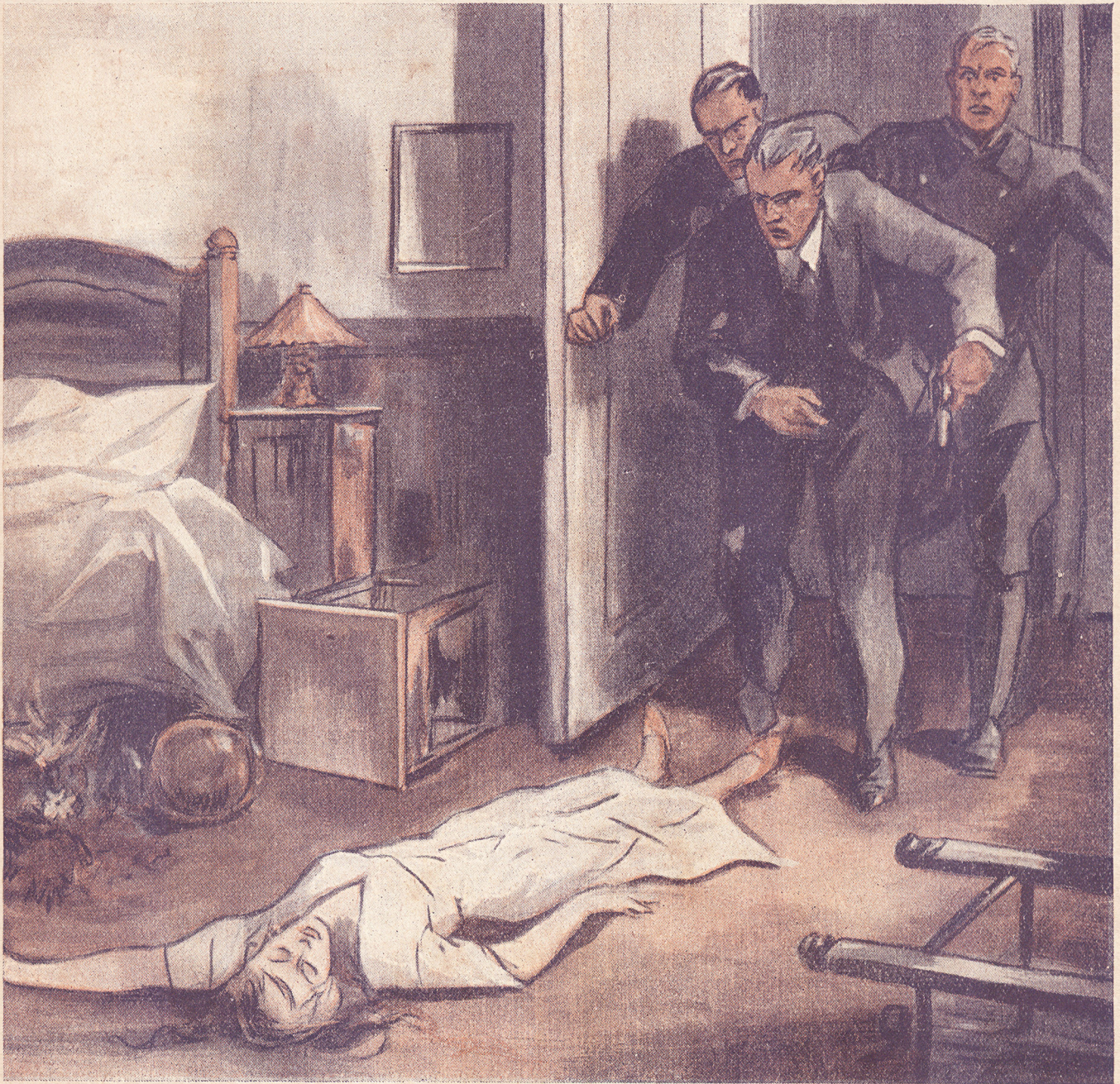
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1059

DE ARM DER WRAAK.

fr. 1.50

.....in het midden van de kamer lag het beweginglooze lichaam van een vrouw.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De arm der wraak.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE MAN IN HET GASTHUIS.

Er was des middags in het groote Washington Hospitaal te New-York een man binnen gebracht, wiens komst heel wat geheimzinnig gefluister onder het talrijke personeel van het ziekenhuis teweeg bracht.

Hij had een schotwond in den rechterschouder, niet gevaarlijk, althans niet doodelijk, maar die het toch zeker noodzakelijk zou maken, dat hij minstens veertien dagen in het gasthuis verbleef.

De geneesheer van de inrichting, die op dat oogenblik dienst had, constateerde aanstonds, dat de kogel in het schouderblad was blijven steken en vóór alles zou men het projektiel moeten verwijderen.

De gewonde, blijkbaar nog jong en gekleed als eenvoudig werkman, was gebracht door twee andere personen en één daarvan was zelf tamelijk ernstig gekwetst aan twee vingers van de rechterhand.

Een hunner, een man van geweldigen lichaamsbouw, was als chauffeur gekleed, de tweede als gasfitter, electricien of iets dergelijks, met een werkkiepel van grijs linnen, die één geheel vormde met de wijde pantalon.

Ofschoon hij er naar het uiterlijk uitzag als een werkman, bestelde hij dadelijk voor zijn kameraad een afzonderlijk vertrek en verklaarde, dat er volstrekt niet op de kosten zou worden gelet, en dat hij slechts wenschte, zijn vriend zoo spoedig mogelijk genezen ontslagen te zien.

Hij stond er ook bepaald op tegenwoordig te zijn bij het uithalen van den kogel en de geneesheer, die dit moeilijke werkje verrichtte, stond niet weinig verbluft, toen hij den arbeider technische opmerkingen hoorde maken op medisch gebied, die duidelijk aantoonde, dat hij allermint een vreemdeling in Jeruzalem was, maar dat hij daarentegen een grondige kennis moest bezitten van de chirurgie en de geneeskunde.

Toen echter de geneesheer, die de operatie verrichtte, hem nader daaromtrent wilde uithooren, kneep de gasfitter de lippen oopen en nam verder een hardnekkig stilzwijgen in acht, behalve om nu en dan dingen te vragen betreffende de verpleging, de bezoeken en anderszins.

Hij bleef tot de operatie gelukkig had plaats gehad en de kogel verwijderd was en totdat

zijn vriend naar een vertrek op de derde verdieping was gebracht, waarvan het groote venster uitzicht had op het uitgestrekte park hetwelk het gasthuis omgaf.

Toen pas, en nadat hij den jongen man, die zeer bleek en blijkbaar door bloedverlies uitgeput was, hartelijk de linkerhand had gedrukt, welk voorbeeld door zijn herculisch gebouwden metgezel werd gevolgd, verliet hij het ziekenvertrek.

Hij had echter een aanzienlijk bedrag vooruit moeten betalen en weder was het voor den directeur een bron van verbazing, toen hij den man een dikke portefeuille te voorschijn zag halen, die blijkbaar gevuld was met bankpapier.

Hij kreeg zijn kwitantie, nadat hij verklaard had Hudson te heeten en als den naam van zijn gewonden kameraad Green had opgegeven en daarop verlieten hij en zijn makker 't vertrek.

En van dat oogenblik af deden de praatjes onder het personeel de ronde :

Wie waren deze drie mannen ?

Hoe kwam die eenvoudig gekleede jongeman, blijkbaar een arbeider, aan een schotwond in den schouder ?

Hoe was het mogelijk, dat een simpel gasfitter zijn portefeuille vol bankpapier van groote waarde had ?

Waarom liet hij zijn vriend een afzonderlijke kamer geven, inplaats van hem naar de gemeenschappelijke mannenzaal te zenden, waar hij het toch ook goed zou hebben.

Dat waren alle vragen, die om opheldering vroegen !

En de geheimzinnigheid werd zeker niet weggenomen, toen er dienzelfden avond iets merkwaardigs voorviel.

De verpleegster die Green moest oppassen, en zijn verband moest vernieuwen, morste bij ongeluk een paar droppels ether op het gelaat van den gewonde.

Zij schrikte, veegde de druppels haastig weg en nam daarbij tevens tot haar verwondering een dun laagje verf mede.

Daar de gewonde in een koortsachtigen, sluimer lag en hiervan blijkbaar niets bemerkte, trachtte zij met een in water bevochtigden vinger wat meer van deze verf te verwijderen, maar daarin slaagde zij niet.

Pas toen zij opnieuw een weinig van de bijtende vloeistof aanwendde, slaagde zij er in, de donkerbruine, onder de oogen roode gelaatskleur te verwijderen, al was het dan met groote moeite.

Natuurlijk stelde zij aanstonds den directeur

van het gasthuis, Brimstone geheeten, van deze zonderlinge ontdekking in kennis.

Deze ging zich zelf overtuigen, en schudde toen nadenkend, en zelf ten hoogste verbaasd, het witte hoofd.

„Dat is een heel wonderlijke zaak !” bromde hij. „Deze man is blijkbaar gegrimeerd, maar met welk doel ? En waarom is die verf zoo stevig op zijn huid gebracht, dat zij er slechts door middel van een bijtende vloeistof en dan nog met moeite is af te werken ? De tooneelspelers gebruiken immers een geheel andere stof, welke men gemakkelijk met een drogen doek weder kan afwrijven !”

Hij keek den onrustig sluimerenden jongen man eenigen tijd hoofdschuddend aan, en verliet toen schouderophalend het vertrek, met het vaste voornemen, de politie in kennis te stellen van zijn ontdekking.

Maar hij opende nogmaals de deur om de verpleegster te zeggen :

„Tracht de geheele verflaag van zijn gezicht te verwijderen, maar pas vooral op de oogen !”

„Ik zal mijn best doen, directeur !” antwoordde de verpleegster en dadelijk zette zij zich aan het werk, om met een linnen lapje in aether gedrenkt, de verflaag van het gelaat van den gewonde te weeten.

Het was een moeilijke en langdurige arbeid, maar die toch ten slotte beloond werd.

Er vertoonde zich een jeugdig, knap gelaat, met een huid, bijna zoo teeder als die van een vrouw, fraai gewelfde wenkbrauwen en een hoog blank voorhoofd.

„Wie weet, draagt hij ook nog wel een pruik !” mompelde de verpleegster, terwijl zij een paar krullen van het rossige haar tusschen de vingers nam.

Zij keek aandachtig toe, maar het was haar onmogelijk te zeggen, of het hoofdhaar echt dan wel valsch was.

Maar eindelijk, na heel wat vergeefsche pogingen, ontdekte zij een dunne streep, een soort afscheiding, hoog boven aan het voorhoofd.

Niet zonder moeite wist zij haar nagel te krijgen onder de zoogenaamde „kap” van een voortreffelijk nagmaakte pruik, zoo dun als een varkensblaas, maar buitengewoon sterk.

Zij wist de kap telkens een weinig hooger op te schuiven, moest hier en daar enkele haakjes losmaken, in het haar verborgen en kon toen eindelijk de pruik wegschuiven.

En nu vertoonde zich een overvloed van blonde, glanzende krullen !

„Als ik niet bij het verkleeden aanwezig was geweest, dan zou ik zweren, dat ik met een vrouw te doen had !” mompelde de verpleegster voor zich heen, terwijl zij naar het ronde gelaat met zijn zachte trekken en zijn blanke huidskleur keek.

De jonge vrouw had hierover nog lang kunnen nadenken, en toch zou zij waarschijnlijk zelf nimmer dit geheim hebben doorgrond.

De man, die hier gewond terneder lag, heette Charles Brand.

Hij was de intieme vriend, de trouwe metgezel van John Raffles, den Londenschen Gentleman-Inbreker, die eenige weken te voren gedreven tot zijn zucht naar avonturen, naar New-York was gekomen, niet op de gewone wijze evenwel, dus met een mailboot, maar met een wonderbaarlijke vliegmaschine, de „Duivel der Lucht” geheeten, welke een snelheid bezat, tweemaal grooter dan die, waarop de snelste, tot dusver vervaardigde vliegmaschinen konden bogen, die het nooit verder dan twee honderd tachtig kilometer per uur hadden weten te brengen, en dat mag toch inderdaad reeds een ontzaglijke snelheid heeten.

Hoe kwam Charles Brand gewond en waarom had hij zich zoodanig vermomd, dat het moeite kostte, zijn ware wezenstrekken weder aan het licht te brengen ?

Het is in weinige woorden mede te deelen.

John Raffles, de langgezochte tegenstander van de Londensche politie, had, nauwelijks te New-York aangekomen, den strijd aangebonden met een hoogst gevaarlijke bende, die den naam droeg van Het Kwade Oog en die schrik en ontsteltenis verspreid had in geheel New-York.

Deze bende werd aangevoerd door een man, die zich in een ondoordringbaar waas van geheimzinnigheid had weten te hullen. Niemand wist, wie die aanvoerder was, niemand had ooit zijn gelaat gezien, zelfs niet de hoogstgeplaatste luitenants, die onder zijn bevelen stonden.

Niet lang had deze geweldige worsteling geduurd tusschen de New-Yorksche politie, bijgestaan door Raffles, Charles Brand en zijn verknochten chauffeur James Henderson, en de bende van het Kwade Oog, of er verscheen een derde persoon ten tooneele.

Dat was Dr. Fox, de doodsvijand van Raffles, de chef van een internationale bende, die in macht en getalsterkte die van het Kwade Oog nog verre overtrof, en die haar zetel in Londen had.

Veertien dagen voor hij te New-York voet aan land zette, zat Dr. Fox nog in een cel in het

huis van bewaring te Londen, in afwachting van het begin van zijn proces, hetwelk zeer waarschijnlijk zou zijn uitgelopen op zijn veroordeeling tot de strop.

Hij wist echter met behulp van medeplichtigen te ontsnappen en in de plaats van een stoker, die overvallen en van zijn papieren beroofd werd, aan boord van een groote mailboot den overtocht te doen.

Het was een zeer stout waagstuk, maar het gelukte en dadelijk stelde Fox zich in verbinding met de voornaamste luitenants van den „Moloch”, zoo was de bijnaam van den man, die het bevel voerde over de bende van Het Kwade Oog.

Hij maakte dadelijk een veldtochtplan op en nam een zeer schoone, jonge vrouw, lid van de bende, in den arm, om aldus te trachten John Raffles in handen te krijgen, door één zijner helpers zoodanig onder den invloed der demonische schoonheid dezer vrouw te brengen, dat hij daardoor zijn vriend zou verraden.

De bom barstte echter verkeerd, in plaats van met den helper van Raffles, kreeg de vrouw met den Grooten Onbekende zelf te doen, en zij, die jaren lang met een gemoed, koud als ijs, met mannenharten had gespeeld, zag zich op haar beurt overwonnen door een gevoel, zooals zij het nimmer had gekend, maar dat tot haar bittere smart niet beantwoord werd. En zij redde Raffles.

Zij bracht zich zelf door dit verraad in groot gevaar, maar Raffles wist haar te bevrijden uit de handen van haar wraakzuchtige medeplichtigen en haar, die zelfs het leven gewaagd had, om hem te redden, veilig met zijn vliegmaschine naar Engeland over te brengen, om dadelijk daarop weder naar New-York terug te keeren, en zich aanstonds weder in het heetst van den strijd te werpen.

En het bleek al spoedig, dat de bende, hoe talrijk en goed georganiseerd ook, niet was opgewassen tegen de schrandereid en de stoutmoedigheid van den Grooten Onbekende, bijgestaan door zijn beide makkers en met de hulp van de geheele New-Yorksche politie.

Hierbij deed zich nu een heel eigenaardig geval voor.

Door verschillende oorzaken was de hoofdcommissaris van politie tot de overtuiging gekomen, dat de zoogenaamde particuliere detective Bliss, die naar New-York heette te zijn gekomen om jacht te maken op Dr. Fox, niemand anders kon zijn dan John Raffles in eigen persoon.

Maar men hield zich bij de politie van den domme, voorloopig althans.

Op dit oogenblik was Raffles in ieder geval een zeer kostbare bondgenoot en men zou wel dwaas zijn, nu aanstonds gehoor te geven aan het verzoek van het Londensche Ministerie van justitie, om John Raffles, zoodra hij kon worden aangehouden, uit te leveren.

De hoofdcommissaris ontveinsde het zich niet, dat zijn mannen, zijn detectives, zijn beste speurneuzen al bitter weinig hadden kunnen uitrichten, wanneer John Raffles niet bij tallooze gelegenheden ten tooneele was verschenen, en met buitengewone schranderheid opnieuw een val opzette, waarin vroeg of laat de bandieten moesten loopen.

Wel is waar stelde hij zich even vaak aan het gevaar bloot zijn leven te verliezen, maar het doel werd bereikt. Langzamerhand geraakte een groot aantal leden van de gevaarlijke misdadigersbende, die voor geen enkele gruweldaad terugschrikte, in gevangenschap.

Maar hiermede was Raffles niet tevreden.

Het was zijn doel, den Moloch zelf in handen te krijgen, en onschadelijk te maken, als het kon, en ook hierin slaagde hij ten slotte.

Na een reeks gevaarvolle avonturen mocht het hem gelukken, te ontdekken, wie en wat

de Moloch was, één der rijkste inwoners van New-York, die een prachtig huis bewoonde, gehuwd was en vader van twee kinderen.

De ellendeling werd als het ware als een vos uit zijn hol gerookt en bij de achtervolging, die daarop plaats vond, verloor hij op tragische wijze het leven, hij stortte van een hoogte van dertig meter te pletter op den voorstevan van een sleepboot, toen hij van de Brooklyn Bridge in de rivier wilde springen, ten einde zich zwemmend te redden.

Dit was een zeer zware slag voor de bende van Het Kwade Oog, te meer, omdat terzelfder tijd nog een aantal luitenants werden gevangen genomen.

Maar den genadeslag kreeg zij, toen ook Dr. Fox, die ruim een jaar lang een strijd op leven en dood had gevoerd met Raffles, het leven verloor.

Dat was den dag te voren geweest.

Charles Brand was bij dien vreeselijken strijd gewond en Henderson, de reus, was degene geweest, die Dr. Fox gedood had, juist toen deze op het punt stond, zijn ontwapenden tegenstander, John Raffles, neer te schieten.

En daarom nu lag Charles Brand in die eenzame kamer op de derde verdieping van het Washington Hospitaal.

HOOFDSTUK II.

GEVAARLIJKE VERWIKKELINGEN.

Het was den volgenden dag omstreeks twee uur in den middag en het bezoek had zoo even geslagen.

Vóór het gasthuis hield een auto stil, en daaruit stegen Raffles en James Henderson, nog altijd als eenvoudige werklieden gekleed.

Zij gingen de vestibule binnen, waar de portier hen tegemoet trad.

„Kunnen wij onzen vriend Green bezoeken ? vroeg Raffles.

„Nee, mijnheer !” antwoordde de man hoofdschuddend.

„Niet ?” vroeg Raffles verbaasd. „Het bezoek is toch reeds aangebroken ?”

„Dat wel, maar de geneesheer heeft streng bevel gegeven, dat de zieke in geen geval mocht worden gestoord, hij heeft van nacht koorts gekregen en de grootste voorzichtigheid moet worden in acht genomen. Bezoeken kan hij de eerste dagen zeer stellig niet ontvangen, hij zou u trouwens in het geheel niet herkennen, maar daar komt de dokter zelf aan, hij kan u mijn woorden bevestigen.”

Inderdaad passeerde de geneesheer juist met vlugge stappen in de vestibule en bleef staan, toen hij Raffles en Henderson gewaar werd.

Raffles trad op hem toe en zeide met een stem, die van ingehouden aandoening trilde :

„Dokter, er is toch, hoop ik, geen gevaar ?”

„Er is geen onmiddellijk gevaar, mijnheer,” antwoordde de geneesheer op ernstigen toon, „maar het is noodzakelijk, dat de zieke volstrekt rust krijgt, ten minste gedurende de eerste dagen.”

„Er zijn toch geen complicaties ?”

„Dat niet, maar er is wondkoorts ingetreden.”

Raffles zweeg.

Hij was zelf een voortreffelijk geneesheer en hij wist, wat dit te beteekenen had.

Het zou geen doel hebben en den gewonde slechts kunnen verontrusten, wanneer hij nu bezocht werd.

Waarschijnlijk zou hij Raffles in het geheel niet herkennen.

„Morgen keeren wij terug, dokter, en waar-

schijnlijk komen wij vanavond nog eens terug!” zeide Raffles op doffen toon. „Gij weet niet, wat Green voor ons beiden is, ik zou zijn dood geloof ik, niet kunnen verdragen !”

„Als gij vanavond terugkeert, dan hoop ik u betere berichten te kunnen geven, maar ik ben er niet zeker van !” hernam de geneesheer, terwijl hij de beide mannen weder naar de deur geleidde.

Het volgende oogenblik stonden Raffles en Henderson weder op het breede terras.

„De dood van Fox zou te duur betaald zijn, als wij mijnheer Brand moesten missen. Mylord !” kwam Henderson op somberen toon.

„Veel te duur, Henderson !” zeide Raffles met strakke oogen en trillende mondhoeken.

„Maar mijnheer Brand heeft gelukkig een ijzersterk gestel, ik ben zeker, dat hij er van bovenop zal komen !” hernam de reus vol vertrouwen.

Raffles wilde reeds de breede trappen van het terras afdalen, toen hij plotseling Henderson bij den arm greep en staan bleef.

Hij had twee mannen gezien, als stratenmakers gekleed, die met de handen in de zakken en schijnbaar doelloos, aan de overzijde van de breede straat liepen en daarbij voortdurend met ingespannen aandacht naar het gasthuis schenen te kijken.

Henderson had Raffles eenigszins verwonderd aangezien en vroeg nu :

„Wat is er Mylord ?”

„Kijk eens naar die twee lieden daarginds !”

„Die twee stratenmakers meent gij toch niet ?”

„Hen meen ik juist !”

„Ik kijk, Mylord, maar ik kan niets bijzonders aan hen opmerken !”

„Zij hebben zich ook goed vermomd ! Een hunner behoort tot de bende !”

„Wat zegt gij daar, Mylord ? Maar is die bandietentrop dan nog niet vernietigd ?”

„Er zal spoedig weinig meer van over zijn, Henderson, want de leiders zitten allen gevangen, maar het spreekt van zelf, dat maar niet zoo aanstonds alle leden tegelijkertijd uitgeroeid konden worden !”

„En wat zouden zij hier doen, denkt gij, Mylord ?”

„Ik vrees, dat zij hier niet met goede bedoelingen rondzwerven, Henderson,” gaf Raffles ten antwoord.

„Wat meent gij ?” hernam de reus verschrikt. „Zij zullen het toch bijgeval niet op mijnheer Brand voorzien hebben ?”

„Ik vrees juist, dat dit inderdaad het geval is, mijn vriend ! Bedenk eens, dat wij niet alleen den Moloch maar dat wij ook Dr. Fox naar de plek hebben gezonden, waar zij al lang thuis behoorden, de hel ! En daarvoor zullen zij wraak willen nemen !”

„Maar Mylord, hoe kunnen zij reeds nu weten, dat wij dit deden ?”

„Heel eenvoudig Henderson, heb je dan vergeten, dat er in het huis, waar je Fox zijn verdiende loon hebt gegeven, nog meer lieden waren ? Herinner je je dan niet, dat wij de twee schurken vrij uit hebben laten gaan, die daar waren, omdat wij al onze aandacht bij mijnheer Brand moesten bepalen ?”

„Dat is waar ook !” riep Henderson, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde, „en nu herken ik ook dien eenen kerel, het is Mad Pete, de kroegbaas uit de havenwijk.”

„Juist, Henderson !”

„Maar dan wil ik hem aanstonds achterna en grijpen en hem aan de politie uitleveren, Mylord !” riep Henderson woedend.

En reeds maakte hij aanstalten om de daad bij het woord te voegen, toen de twee kerels in een auto stapten en snel wegreden.

Raffles was in gedachten verzonken blijven staan en keerde toen eensklaps weder in het gasthuis terug, na Henderson te hebben toegeroepen :

„Wacht even op mij, ik keer dadelijk terug !”

De geneesheer bleek zich nog altijd in de vestibule te bevinden en Raffles liep dadelijk naar hem toe en zeide op ernstigen toon :

„Excuseer mij dokter, ik heb u iets zeer gewichtigs te vragen !”

„Betreft het uw vriend ?”

„Ja. Ik wil u wel bekennen, dat hij, zoowel als ik in deze stad vijanden hebben, meedoogenlooze vijanden, die het op ons leven hebben voorzien !

Eén hunner heeft hem de wonden toegebracht, die zijn opneming in een gasthuis noodzakelijk maakten. Welnu, ik heb alle redenen te vreezen, dat zij het hierbij niet zullen laten en alles in 't werk zullen stellen aan hun wraakzucht te voldoen !”

„Maar dat is vreeselijk, wat gij daar zegt !” hernam de geneesheer. „Zijt gij er zeker van ?”

„Volkomen zeker ! Wilt gij mij beloven, dokter, dat men mijn vriend zeer zorgvuldig zal bewaken ?”

„Dat beloof ik u ! Het zou trouwens zeer moeilijk vallen, hier binnen te dringen, dat verzeker ik u !”

Raffles ging heen, maar hij was nog verre van gerustgesteld.

Hij herinnerde zich maar al te goed, dat omstreeks een jaar geleden, juist in dit zelfde ziekenhuis, een aanslag had plaats gehad, waarvan een schatrijk staalkoning het slachtoffer had moeten worden en dien hij, Raffles, op het laatste oogenblik had weten te beletten.

En ten tweede male was er in dit gasthuis een moordaanslag gepleegd op een man, die in de algemeene mannenzaal lag !

Beide keeren waren de moordenaars er wel degelijk in geslaagd, het gasthuis door een raam binnen te dringen, en Raffles nam zich dus voor, goed uit zijn oogen te zien en vooral des nachts over zijn vriend te waken.

Raffles en Henderson spraken niet veel, nadat zij weder in de auto hadden plaats genomen, die hen naar een der voorsteden van New-York zou brengen, waar zij tijdelijk een kleine kamer hadden gehuurd, in afwachting van het oogenblik, dat Brand weder genezen zou zijn en zij de terugreis naar Londen weder zouden kunnen ondernemen.

Maar na eenigen tijd begon Henderson :

„Als ik vragen mag, Mylord, blijven wij nog lang in deze stad ?”

„Niet langer dan noodig is om op de beterschap van mijnheer Brand te wachten,” antwoordde Raffles.

„Geloof gij niet, dat de Bende van het Kwade Oog nu wel voor goed zal zijn opgeruimd ?”

„Zij heeft in ieder geval een klap gekregen, Henderson, waarvan zij zich in zeer langen tijd niet zal kunnen herstellen ! Maar mocht dat ooit het geval zijn, dan zal ik geen oogenblik aarzelen, ten derde male den oceaan over te steken, teneinde het ontuig te bestrijden ! Maar ditmaal moeten wij zoo spoedig mogelijk naar Londen terugkeeren ! Ik wil mij overtuigen, dat alles in orde is met die ongelukkige vrouw, Helen Felton, die haar leven voor mij heeft gewaagd, en daarom als een wild dier door de bende vervolgd werd !”

„Als ik een opmerking mag maken, Mylord, zij deugde toch niet heel veel !” bromde

Henderson. „Zij was een ware duivelin, en zij heeft er zich dan toch maar toe geleend, om u in het verderf te storten en één van uw metgezellen in haar netten te lokken! Zij wist heel goed, dat dit voor u de dood zou beteekenen, en de bijzonderheden, welke de bladen van haar levensloop vermeld hebben waren ook al niet geschikt, om een beteren indruk van haar te krijgen! Die mooie weduwe trok er des nachts, verkleed als een man, en goed gewapend op uit, om deel te nemen aan aanrandingen en inbraken!”

„Dat alles mag waar zijn, Henderson!” hernam Raffles op zachten toon, „maar zij heeft toch veel goed gemaakt, nietwaar?”

„Dat ontken ik niet, Mylord, in ieder geval heeft zij er zwaar voor moeten boeten, want om aan de wraak van die ellendelingen te ontkomen heeft zij moeten vluchten en dat met achterlating van een groot deel van haar vermogen!”

„En dat was haar bijna slecht te stude gekomen,” hernam Raffles, „want Fox had het op dat geld voorzien en het had niet veel gescheeld, of hij was er inderdaad in geslaagd, zich van het achtergelaten geld, verscheidene millioenen, meester te maken, door zich de hulp te verzekeren van een jonge vrouw, die, nadat zij haar blond haar zwart geverfd had, zeer veel geleek op Helen Felton.”

„Eigenlijk doet het mij leed, Mylord, dat wij ook dat karonje, dat wij in de woning van Bill Dairy aantreffen, die Daisy Staunton, maar niet aan de politie hebben overgeleverd!”

„Je hebt zeker de bladen niet goed gelezen, James!” kwam Raffles. „Daisy Staunton, zoowel als Mad Pete zijn in de woning, waar Dr. Fox zijn einde vond, gearresteerd, nog geen uur, nadat wij het huis verlaten hadden, zij zaten daar als versuft en boden in het geheel geen tegenstand.”

„Maar, hoe kunnen wij dien Mad Pete dan zoo even hebben gezien, Mylord?” riep Henderson.

„Heel eenvoudig, omdat de politie geen aanleiding zal hebben gevonden, hem in hechtenis te houden! Ik betwijfel niet, of hij is lid, van de bende geweest, maar het zal misschien heel moeilijk zijn gevallen, hem dat te bewijzen, en het feit, dat hij zich in die woning bevond, was natuurlijk op zichzelf niet voldoende, om hem in staat van beschuldiging te stellen!”

„Als ik een rechter was geweest, Mylord, dan zou ik het voldoende hebben gevonden, om hem aan den hoogsten boom op te knoopen!”

bromde Henderson. „Maar ik kan daarentegen niet begrijpen, hoe hij weet, dat mijnheer Brand juist in het Washington Hospitaal is opgenomen!”

„Ik denk dat hij beter bladen leest dan jij, Henderson!” hernam Raffles met een flauw glimlachje. „Want daarin kon hij onder de politieberichten hebben gelezen, dat er in dat hospitaal op dat en dat uur een arbeider was gebracht, die zoo en zoo gewond was! Ik zelf ben trouwens zeer onverstandig geweest door niet het beding te maken, dat men de opneming van mijnheer Brand zou verzwijgen!”

„Geloof gij, Mylord, dat die schurken werkelijk zoo stoutmoedig zouden zijn, in het hospitaal binnen te dringen, om te trachten mijnheer Brand te doodden?”

„Zij hebben wel dingen gedaan, die heel wat lastiger waren, Henderson,” antwoordde Raffles op ernstigen toon, „en ik herhaal je, dat wij de grootste voorzichtigheid in acht zullen nemen! Ik weet gelukkig heel nauwkeurig, waar zich de kamer van mijnheer Brand bevindt en ik verzeker je, dat wij een oog in het zeil zullen houden!”

Terwijl Raffles en Henderson aldus in snelle vaart door de straten van New-York werden gevoerd, besteeg de geneesheer de breede trappen, die naar de derde verdieping van het gasthuis voerden en trad daar een klein ontvangvertrek binnen, hetwelk ten dienste stond van bezoekers, die kwamen om hun bloedverwanten of vrienden te zien, die in de hoogste klasse afzonderlijk verpleegd werden.

Hij trof hier een inspecteur van politie aan, benevens een man met een vierkant gezicht, diep in de kassen schuilende oogen en borstelige wenkbrauwen, Jim Powell, een van de beste en schranderste detectives van de geheele New-Yorksche politie.

De beide heeren stonden op, toen de geneesheer binnentrad en de inspecteur Hay geheeten, ging haastig op den geneesheer toe en vroeg:

„Is hij er geweest?”

„Ja, en vergezeld door denzelfden man, die gisteren den gewonde in zijn armen binnen droeg, een ware reus, die mij in staat lijkt te zijn desnoods een paard op zijn rug mede te dragen!”

„Hoe staat het met den gewonde?”

„Hij maakt het betrekkelijk goed. De koorts is geheel geweken! Gij weet, waarom ik u verzocht heb, hier te komen? De man droeg een pruik en was voortreffelijk gegrimed en vannacht heeft hij in zijn koorts geijld en daarbij

dingen gezegd, die mij noopten, u onmiddellijk op de hoogte te stellen van hetgeen er was voorgevallen. Hij noemde herhaaldelijk den naam van John Raffles, van Dr Fox en van den Moloch en sprak ook nu en dan den naam Bliss uit."

"Dien naam had Raffles aangenomen, toen hij zich met ons in verbinding stelde, dokter!" zeide Powell, die zijn aantekenboekje had te voorschijn gehaald. „Hij gaf zich uit voor een Engelsch detective in particulieren dienst."

"En gij hebt al dien tijd vermoed, wie die Bliss inderdaad was?" vroeg de geneesheer, terwijl hij Powell scherp opnam.

"Wij wisten het niet zeker, dokter, maar wij hadden er wel een sterk vermoeden van!" antwoordde Powell, een weinig verlegen.

"Gij hebt hem desniettemin niet gearresteerd?"

"Dan zouden wij onze eigen ramen hebben ingegooid!" riep de inspecteur Hay uit. „Raffles of Bliss, die man was van een schranderheid, van een doorzicht en van een stoutmoedigheid, waarvoor men in ieder geval grooten eerbied moest koesteren!"

"En desondanks zoudt gij geen oogenblik aarzelen, hem thans te arresteren, nu de bende van Het Kwade Oog is uitgeroeid?" ging de geneesheer voort.

"Dat is onze plicht, dokter!" hernam Powell kortaf.

De geneesheer bromde meesmuilend iets voor zich heen, maar hij was zelf een man van orde en een voorstander van de handhaving der wet tot iederen prijs en daarom ging hij niet verder op dit onderwerp door.

"Wij zouden gaarne den gewonde eens zien, dokter!" hernam Hay. „Daartegen zullen wel

geen bezwaren zijn?"

"Volstrekt niet, mijnheer! Gij moogt echter slechts kort bij hem blijven, want de koorts is pas van morgen geweken en hij mag zich volstrekt niet opwinden! Indien hij slaapt, moogt gij hem ook niet wekken."

"Dat beloven wij u!"

"Wees dan zoo goed mij te volgen!"

De geneesheer verliet het vertrek en ging de beide politiebeambten voor naar de kamer, waar Charles Brand verpleegd werd.

De geneesheer opende zeer zachtjes de gangdeur en wendde zich op fluisterenden toon tot de verpleegster met de vraag:

"Slaapt hij?"

"Sinds een half uur, dokter!"

"Open dan het gordijn een weinig, zoodat wij goed licht hebben!"

De verpleegster liep op haar teenen naar het raam en schoof het gordijn terug.

De beide politiebeambten waren reeds zachtjes naderbij getreden en stonden nu voor het bed.

Zij keken eenige minuten zwijgend naar het bleeke gelaat van den slapenden man, beschouwden nauwkeurig de pruik welke de verpleegster hun zwijgend overhandigde en wisselden een veelbetekenenden blik met elkander.

Toen zeide Hay op zachten toon:

"Er valt geen oogenblik aan te twifelen, dit is de man, met wien Raffles samenwerkte en die er ook bij was, toen wij den Moloch achtervolgden!"

"Hij is het, en door hem zullen wij ook Raffles in handen krijgen!" voegde de inspecteur er op gedempten toon aan toe.

HOOFDSTUK III.

DE AANSLAG.

Dienzelfden avond, omstreeks half negen, was er in het hospitaal een man binnengebracht, die door een auto overreden was.

De chauffeur kwam stotterend en zeer verschrikt zijn verhaal doen, blijkbaar onder den indruk van het gebeurde.

De geneesheer onderzocht den man, die overreden was, maar hij kon volstrekt geen uiterlijke kwetsuren aan hem ontdekken met uitzondering van een schaafwonde aan het been.

Maar daar de man voortdurend kreunde, hevig zweette en volgens het zeggen van den chauffeur, ook bloed opgegeven had, werd hij naar de algemeene mannenzaal gebracht en daar in een der vacante bedden neergelegd.

Hij was blijkbaar een arbeider, te oordeelen naar zijn kleeren.

Daar hij niet in staat was om te antwoorden op de vragen, die hem gesteld werden, moest het carton boven zijn bed voorloopig oningevuld blijven.

Het werd donker en hier en daar werd het electrische licht in de groote zaal ontstoken, die bijna twee honderd bedden telde.

Enkele zaalbedienden drentelden heen en weer en een paar verpleegsters liepen nog eens langs de bedden, om zich te overtuigen, dat de aan haar zorg toevertrouwde zieken niets noodig hadden.

Toen het negen uur sloeg, werd het electrische licht op een paar pitjes na, uitgedraaid, want dit was het uur, dat als slapensuur was vastgesteld.

De meeste verpleegsters verlieten de zaal, op twee na, die de nachtwoak hadden en die pas eenige uren later, om twee uur in den nacht, zouden worden afgelost.

Zij namen plaats aan een kleine tafel, die ongeveer in het midden van de zaal in den grooten doorloop was geplaatst en maakten het zich gemakkelijk.

Zij hadden ieder een boek bij zich en wisselden nu en dan op zachten toon een paar woorden met elkander, of wel zij stonden op om even langs de bedden te loopen, maar alle zieken sluimerden gerust, of zij waren zoo zwak, dat zij zich in het geheel niet bewogen en evengoed dood hadden kunnen zijn.

De arbeider, die overreden was, lag met gesloten oogen op den rug en kreunde heel zachtjes, met vertrokken gelaat en half geopende lippen.

Om elf uur bracht een zaalbediende een blad, waarop koffie en een paar stukken taart en toen de verpleegsters deze genuttigd hadden, namen zij hun boek weder op, maar het duurde niet lang, of hun hoofden begonnen te knikken en zij schenen in te soezen, onder den invloed van hun zware dagtaak en ondanks het verbod.

Geheel stil werd het niet in de groote zaal, want sommige zieken snurkten luid en anderen kreunden van pijn, rochelden of wentelden zich onrustig op hun sponde heen en weder.

En zoo kwam het misschien, dat de verpleegsters niet hoorden, hoe ergens zachtjes een bed kraakte.

Het was het bed van den overreden arbeider.

Met een zeer vlugge beweging had hij zich uit het lage bed gewenteld en lag nu even stil tusschen den nauwen doorgang tusschen zijn bed en dat van zijn buurman.

Maar deze zou zeker niet naar hem omzien, want de ongelukkige was ten doode opgeschreven en zijn laatste uur zou spoedig geslagen hebben.

Als een slang kroop de man onder verscheidene bedden door, zonder eenig gerucht te maken.

Eindelijk bereikte hij een kleine zijdeur, waardoor hij den geheelen dag verpleegsters of zaalbedienden had zien komen en gaan.

Hij wachtte weer een oogenblik, richtte zich

halverwege op, draaide heel voorzichtig de kruk van de deur om en opende deze op een kier.

Een smalle gang strekte zich voor hem uit.

Vlug als de gedachte kroop de man door de nauwe opening en sloot de deur weder geruischloos achter zich dicht.

Hij richtte zich nu op, dacht een oogenblik na en bromde toen voor zich heen :

„Ik weet het al, deze gang loopt uit op een portaal en zoo bereik ik de trap naar de derde verdieping. Ik zal mij moeten haasten, want als men mij overvalt, dan is alles verloren.”

Vlug liep hij de gang ten einde, bereikte het portaal, vond de trap en begon deze haastig te beklimmen.

Twee maal moest hij zich verschuilen, omdat hij haastige voetstappen hoorde, maar toen had hij ook ongehinderd de derde verdieping bereikt.

Weer stond hij stil, den adem inhoudende om te luisteren, maar toen hij niets vernam, zette hij zijn weg voort en sloop nu door de breede gang, die zich voor hem uitstreckte, de deuren tellend, tot hij stilhield en heesch voor zich heen fluisterde :

„In deze kamer moet hij zijn ! Een verpleegster zal er nu wel niet bij zijn, en als dat wel het geval mocht wezen . . . des te erger voor haar ! Het Kwade Oog zal toonen, hoe het zich weet te wreken !”

De man bracht de hand naar de vracht verward haar, dat zijn hoofd in overvloed bedekte en na eenig tasten haalde hij daaruit een zeer klein, houten kokertje, nauwelijks een paar centimeter lang en niet dikker dan een griffel.

Hij schroefde er het dekseltje af, en hierin bleek nu een fijne, gewone naainaald te zijn bevestigd, die in het kokertje verborgen had gezeten.

De man bekeek het schijnbaar onschuldige voorwerpje grinnekend en mompelde in zich zelf :

„Die naald is in snel werkend vergif gedompeld en een kleine schram hiermede is al voldoende, om den dood te veroorzaken ! Misschien zal de verpleegster om hulp roepen, zoodra ik binnentreed, maar ik weet wel, hoe ik mij snel uit de voeten kan maken, voor zij mij kunnen grijpen !”

Mad Pete, want de zoogenaamde arbeider was niemand anders, vatte voorzichtig den knop van de deur, draaide dien om en bemerkte tot zijn vreugde dat hij de deur kon openduwen.

De ziekenkamer was schaars verlicht door

een schemerlamp die op een tafel in het midden van het vertrek stond.

Dicht bij het raam stond het bed en daar lag de gewonde, die blijkbaar in een rustigen sluimer was verzonken.

De verpleegster zat aan het hoofdeinde, half met het gelaat van de deur afgewend en met het hoofd voorover.

Blijkbaar was ook zij in slaap gevallen, tenminste zij bewoog zich in het geheel niet.

Maar Pete duwde de deur nog wat verder open, maar plotseling deed het geluid van een elektrische schel, die ratelend overging, hem hevig schrikken.

Hij dacht, dat hij, door de deur te openen, een alarmsignaal in beweging had gebracht en toch vergiste hij zich.

Het toeval had slechts gewild, dat in een aangrenzend vertrek een zieke op den belknop onder het bereik van zijn hand had gedrukt.

Onmiddellijk naderden er voetstappen en toen klonk er een kreet van verbazing achter den bandiet.

Een oppasser stond op den drempel van de geopende deur en keek achterdochtig naar den man in zijn ondergoed en op bloote voeten, die daar in een ziekenkamer in de eerste klasse stond, waar hij blijkbaar in het geheel niet thuis hoorde.

De verpleegster had den kreet gehoord en had verschrikt het hoofd omgewend.

Zij slaakte op haar beurt een gil en sprong op, terwijl zij zich met uitgestrekte armen voor den gewonde plaatste.

De bandiet zag blijkbaar in, dat hij zijn plan nu niet meer zou kunnen volbrengen, want reeds was een tweede verpleger komen toesnellen, die dadelijk op hem toetrad en hem ruw vastgreep met den uitroep :

„Wat moet jij hier, man ? Wat wil je ?”

Hij had Mad Pete bij den rechterarm gegrepen en schudde hem heftig heen en weer.

Aldus onverwacht aangevallen, liet de moordenaar de vergiftigde naald uit zijn vingers glippen.

En het volgend oogenblik slaakte hij een dierlijk gebrul, dat in bijna alle hoeken van het groote gebouw moest worden gehoord — de doodelijke naald was hem in den blooten voet gedrongen.

Met een bovenmenselijke inspanning rukte Mad Pete zich los, bukte zich en trok de naald uit zijn voet.

Aan het uiteinde hing een fijn, rood pareltje, het was bloed !

„Red mij ! Red mij !” brulde de moordenaar. „Het is vergif ! Zet mijn voet af, als het niet anders kan, maar vlug, vlug ! Anders sterf ik binnen een kwartier !”

De kreten van den ongelukkige waren zoo vreeselijk om aan te hooren, dat de doodelijk ontstelde verpleegster de ooren dichtield, witte dan het laken van het bed, waarnaast zij weder was neergevallen.

De beide verplegers, die aanstonds alles hadden begrepen, grepen Mad Pete aan en ijlden zoo snel zij konden met hem voort, ten-einde hem naar de operatiezaal te brengen.

Onmiddellijk was het geheele gasthuis in rep en roer.

De directeur-geneesheer werd dadelijk gehaald en zoo vlug het slechts mogelijk was, werd alles in gereedheid gebracht om den gewonden voet, die reeds zwart begon te zien, te amputeeren.

Tijd om den gewonde onder narcose te brengen was er niet.

De steeds ammerlijk brullende moordenaar werd op de operatietafel uitgestrekt en door een viertal verpleegsters stevig neergehouden.

Een paar minuten later had de geneesheer, die zijn kalmte geen oogenblik had verloren, de operatie volbracht.

De verpleegsters, die daartoe reeds gereed stonden, verbonden den bloedigen beenstomp en daarop liet de geneesheer zich alles verklaren.

Hij schudde ernstig het hoofd en zeide :

„Wanneer dus de amputatie niet tijdig is geschied, dan zal het noodlot gesproken hebben, dan heeft deze ellendeling zich zelf den dood gebracht.”

Mad Pete die van pijn bewusteloos was geworden, werd naar een kamer gebracht en daar op een bed getild.

De geneesheer kwam nog eens naar hem zien, schudde het hoofd en bromde iets in zich zelf, dat alleen hij zelf kon verstaan.

Daarop begaf hij zich haastig naar zijn kamer, en liet zich daar nauwkeurig alles mededeelen.

De beide surveillantes in de groote mannenzaal werden geroepen en kregen een zeer ernstige berisping wegens hun onoplettenheid.

Want het was bij het eerste onderzoek reeds dadelijk gebleken, dat de man die in de kamer van den gewonde was doorgedrongen met het doel, hem van het leven te berooven, dezelfde was, die zich in het gasthuis had laten opnemen onder voorgeven, dat hij onder een auto was geraakt.

Het sprak van zelf, dat de chauffeur mede in het complot was geweest.

Men zocht voorzichtig de kamer af, waar de gewonde terneder lag, en vond al spoedig de doodelijke naald, die aanstonds naar het laboratorium werd gebracht en daar zorgvuldig werd onderzocht.

Zij bleek gedompeld te zijn in een zeer snelwerkend vergift, hetwelk veel wordt gebruikt door wilde stammen in Engelsch Indië, die nog op een zeer lage trap van ontwikkeling staan, om er de punten van hun pijlen mede te vergiftigen.

De directeur stelde dadelijk de politie van een en ander op de hoogte, en het duurde niet lang, of Jim Powell en de inspecteur Hay waren ter plaatse om een onderzoek in te stellen.

Op de een of andere wijze was de aanslag zeker uitgelekt, want reeds den volgenden morgen stonden alle bladen er vol van en sommigen stelden de vraag, wie dan toch de geheimzinnige gewonde was, die daar in het Washington Hospitaal lag, en op wien men zulk een lafhartigen aanslag had beraamd.

Natuurlijk kreeg ook Raffles dit bericht in handen, en zijn woede en verbittering kenden geen grenzen.

Wat Henderson betreft, Raffles had de grootste moeite den braven reus te weerhouden, die maar aanstonds naar den directeur wilde snellen en hem eens zeggen, wat hij van hem dacht.

Om negen uur in den morgen blies Mad Pete den laatsten adem uit, de amputatie was toch nog te laat gekomen en het gif had zijn doodelijke werking volbracht.

Maar voor hij stierf had hij een verklaring afgelegd, ten overstaan van een inspecteur van politie en hem bekend, waarom hij zich zelf en de Bende van het Kwade Oog had willen wreken op den gewonden man.

En als de inspecteur ook maar een oogenblik getwijfeld mocht hebben, dan zou die verklaring voldoende zijn geweest, om hem te versterken in zijn vaste overtuiging, dat de gewonde een van de beide helpers van John Raffles was en dat deze zelf en zijn tweede metgezel den dag tevoren aan het gasthuis waren geweest ten einde hun vriend te bezoeken en hem daar gewond hadden heengevoerd.

Het werd middag, en dadelijk maakten Raffles en Henderson zich gereed zich opnieuw naar het gasthuis te begeven.

Maar ditmaal namen zij geen huurauto.

Zijn voorzichtigheid, en zijn goede speurneus

zeiden Raffles, dat hij er verstandig aan zou doen, liever alleen met Henderson te gaan.

Er kon immers iets geschied zijn, waardoor hun icognito was verraden.

De geneesheer-directeur had hem zelf medegedeeld, dat Brand zware koortsen had gehad en het was zeer goed te denken, dat hij in zijn koortswaan geïjld had, en dingen had gezegd, namen had genoemd, die beter verzwegen hadden kunnen worden.

Bovendien had het geheele relaas van de opneming in de baden gestaan en wanneer de politie over eenige snuggerheid beschikte, zou zij daar het hare van denken.

Weliswaar had de hoofdcommissaris het

steeds doen voorkomen, alsof hij werkelijk geloofde, dat de particuliere detective Bliss inderdaad zoo heette, maar Raffles was een goed menschenkenner, en hij begreep maar al te goed, dat de politie zich van den domme had gehouden, teneinde zoolang mogelijk van zijn hulp gebruik te maken.

Eenige voorzichtigheid was dus wel aan te bevelen.

Henderson had dan ook gezorgd voor een snelle auto, bij een geragehouder gehuurd, en met dit voertuig begaven zij zich een kwartier ongeveer voordat het bezoek zou slaan naar het gasthuis.

HOOFDSTUK IV.

OP HET NIPPERTJE.

Door de vaste hand van Henderson bestuurd reed de auto door de breede straten van New-York om een uur later stil te houden voor het hek van het groote gasthuis.

Daar stonden reeds een aantal auto's langs het trottoir gerangschikt, zooals in Amerika gebruikelijk, en waarvan de bezitters zich kalmweg aan hun respectieve bezigheden hadden begeven zonder zich in het minst te bekommeren om hun voertuigen, wel wetend, dat niemand het in het hoofd zou krijgen ze te ontvreemden.

Zoo vindt men vaak over een afstand van eenige kilometers wagens achter elkaar onbeheerd langs het trottoir.

Het is waar dat het meerendeel van deze wagens voorzien zijn van een veiligheidsinrichting, die het onmogelijk maakt, dat een onbevoegde met den wagen wegrijdt.

Henderson plaatste dus zijn auto langs den trottoirband en hij en Raffles stapten uit.

Maar toen zij op het punt stonden het hek binnen te gaan wendde Raffles zich tot den reus, en zeide :

„Luister eens, James, het is geloof ik beter, dat wij niet tegelijk naar binnen gaan ! Ik weet niet wat het is, dat mij waarschuwt, maar wij moeten onze voorzorgsmaatregelen nemen. Jij blijft hier dus bij de auto wachten tot ik terug kom, en dan kan jij op jou beurt mijnheer Brand de hand gaan drukken, natuurlijk wanneer zijn toestand het toelaat en de koorts geweken is !”

„Zooals gij beveelt Mylord,” zeide Henderson, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, welk gevaar Raffles met mogelijkheid zou kunnen loopen, daar hij in de vaste overtuiging verkeerde, dat men zijn meester bij de politie voor den Engelschen detective Jerome Bliss hield.

Hij dacht er evenwel niet aan een tegenwerping te maken, maar nam weder achter

het stuurwiel plaats en zag toe, hoe Raffles langs het breede pad, hetwelk dwars door den voortuin naar het terras leidde, afliep, de treden van het terras opging en door de wijdopenstaande deuren in de donkerte van de vestibule verdween.

Raffles, nog steeds vermomd op dezelfde wijze als toen hij Brand kwam brengen, wendde zich tot den portier en vroeg :

„Hoe is het met mijn vriend Green ?”

„Voor zoover ik weet, gaat het hem iets beter mijnheer,” antwoordde de man, en Raffles kreeg de zonderlinge gewaarwording, alsof de portier vermeed hem onder het uitspreken van deze toch zoo eenvoudige woorden aan te zien

Een oogenblik aarzelde Raffles, maar ook slechts een oogenblik.

Er hing gevaar in de lucht, en hij leek het te ruiken zooals een jachthond het wild reeds op verren afstand ruikt.

Maar daar boven lag Brand, die misschien naar zijn handdruk en zijn bemoedigende woorden verlangde, en iedere aarzeling verdween.

Daarenboven, het was immers ondenkbaar, dat de politie inderdaad zou overgaan tot de arrestatie van een man die in zoo hooge mate had bijgedragen tot de vernietiging van de Bende van het Kwade Oog.

Zeker, de Engelsche politie had om zijn uitlevering verzocht, maar als zij wilden, dan konden de autoriteiten te New-York wel voor-geven niets van het verblijf van den lang gezochten Gentleman-Inbreker af te weten.

Maar daarmede ging Raffles wel wat al te zeer uitsluitend te rade met wat hij zelf in zoo'n geval gedaan zou hebben, en niet met de werkelijkheid, die nu eenmaal menigmaal anders is, dan een fantastisch en ridderlijk voelend man zich voorstelt.

Het zou niet lang duren, of hij zou dit tot

zijn schade ondervinden.... Raffles ging dus de trap op, maar hij overhaastte zich niet, want hij wilde zich onderweg overtuigen, dat hij niet bespied werd en ook niet ingesloten of achtervolgd.

Het gasthuis leek hem wonderlijk stil te zijn dien dag, merkwaardig stil.

Hij kwam geen enkele verpleegster tegen, noch een surveillant, een geneesheer, een assistent, of een zaalknecht.

Hij bereikte zelfs de derde verdieping, zonder dat hij iemand was tegengekomen.

In die zonderlinge stilte lag iets veront- rustends, maar Raffles dacht er niet meer aan terug te gaan.

Brand wachtte hem, hij rekende op zijn komst en hij zou hem niet teleurstellen.

Hij liep dus toe op de deur van de kamer, klopte even aan en trad binnen.

Brand was wakker, en zijn toestand was blijkbaar tamelijk redelijk.

Hij herkende Raffles aanstonds, glimlachte, en hief niet zonder moeite zijn linkerhand op, om hem die toe te steken.

Raffles trad haastig op het bed toe en zeide, terwijl hij de toegestoken hand greep :

„Wat doet het mij genoeg en je zooveel beter te zien dan gisteren, mijn jongen, ik wist niet, dat je je zoo spoedig hersteld zou hebben van je hevige koorts !”

Brand richtte zich een weinig overeind in zijn bed en keek Raffles verwonderd aan.

„Koorts ?” herhaalde hij ongerust. „Ik heb gisteren in het geheel geen koorts gehad. Ik heb mij integendeel tamelijk wel gevoeld, en ik was zoo ongerust, dat je niet kwam tijdens het bezoek !” Later misschien....”

Raffles liet een eigenaardig gegrom hooren en bromde voor zich heen :

„Geen koorts ? Ei zoo, dan heeft dus onze vriend de directeur mij maar wat op de mouw gespeld. Er is hier iets gaande, dat is zeker !”

Hij liet zijn oogen even door het vertrek dwalen, en vestigde ze toen op de muurkast, die zich dicht bij het bed bevond.

Hij floot eventjes tusschen de tanden en vroeg toen :

„Ben je al lang wakker ?”

„Nauwelijks een kwartier, ze hebben mij wakker moeten maken. Waarom vraag je dat ?”

„Zoo maar !” antwoordde Raffles schouderop- halend. „Het heeft niets te beteekenen !”

Hij drentelde naar het raam, schoof het gordijn terzijde en wierp een blik naar omlaag.

De verdiepingen van het gasthuis waren zeer

hoog en men bevond zich zeker achttien meter boven den beganen grond.

De muur was volkomen glad, en bood nergens eenig houvast.

Raffles trad weder van het raam terug ging voor het bed zitten, en greep opnieuw de hand van Brand.

„Hoe gevoel je je ?” vroeg hij opnieuw.

„Om je de waarheid te zeggen nog een weinig zwak, die duivelsche vrouw heeft mij goed geraakt. Hoe lang denk je dat ik hier zal moeten liggen ?”

„Op zijn minst nog een maand, mijn jongen !” antwoordde Raffles, en tegelijkertijd legde hij, tot verbazing van Brand, zijn vinger op de lippen en knikte hem haastig toe.

Brand kende Raffles reeds te lang, om niet te begrijpen, dat hij hiervoor zijn reden had, en hij ging er dan ook aanstonds op in en zeide klagend : „Zoo lang nog ?”

„Op zijn minst ! Je weet dat ik verstand van zulke zaken heb, en ik blijf er bij dat je zeker wel een maand hier zult moeten blijven.”

„Hoe staat het met.... ?”

Maar Brand kon den naam niet noemen, want weder had Raffles een waarschuwend gebaar gemaakt.

„Met onzen vriend ?” vulde hij dus den zin aan.

„Uitstekend ! Hij heeft naar je gevraagd !” antwoordde Raffles.

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd doorspreken, maar Brand gevoelde maar al te goed, dat Raffles redenen had, om zich niet vrij uit te laten gaan.

Hij op zijn beurt wachtte er zich wel voor onvoorzichtige vragen te doen of Raffles naam te noemen en na tien minuten stond Raffles weder op.

Hij begreep wel, dat hij Brand volstrekt niet mocht vermoeien, omdat deze inderdaad nog zeer zwak was.

Met een krachtigen handdruk en terwijl hij beloofde, dat hij den volgenden dag zou terug- keeren, nam Raffles afscheid van den gewonde.

Maar terwijl hij zich over hem heen boog, fluisterde hij hem snel en zeer zacht toe :

„Er is hier bepaald politie in de buurt, ik vrees voor een arrestatie, maar maak je vooral niet ongerust, alles zal wel goed afloopen.”

Daarop richtte hij zich weder op en hernam op luiden toon : „Tot ziens dus, tot morgen !”

Hij wendde zich naar de deur, maar nog voor hij deze bereikt had, ging zij open, en op den drempel stonden vier politieagenten in

uniform, aangevoerd door een inspecteur.

En bijna op hetzelfde oogenblik ging schuins achter Raffles de kastdeur open, en daaruit traden nogmaals twee man, die hem, als hij soms door het raam had willen vluchten, den terugtocht zouden hebben afgesneden.

Maar Raffles dacht geen seconde aan ontvluchten, want als deze mannen hadden een revolver in de hand, en zij zagen er wel naar uit, alsof zij bereid zouden zijn van het wapen gebruik te maken in geval hij een poging tot ontvluchten zou wagen.

De inspecteur was naar voren getreden, en legde de hand op Raffles' schouder met de woorden :

„John Raffles, ik arresteer u !”

Geen spier op het gelaat van den Grooten Onbekende bewoog.

Hij wierp den inspecteur slechts een koelen blik toe en vroeg :

„Mag ik weten om welke redenen ?”

„Ten verzoeke van het Engelsche Ministerie van Justitie !”

„Gij wilt mij dus uitleveren ?”

„Zonder twijfel !”

„Hoe kenschetst gij zelf uw gedrag ?” ging Raffles hooghartig voort.

De inspecteur fronste de wenkbrauwen, beet zich op zijn lippen en antwoordde toen kortaf :

„Wij doen slechts onzen plicht !”

„In sommige gevallen, ik erken dat zij zeldzaam moeten blijven, doen wij wel eens beter, ons niet alleen door plicht te laten leiden,” hernam Raffles met een ironisch glimlachje. „Indien ik mij niet vergis, heeft de New-Yorksche politie wel eenige verplichtingen aan mij. Nooit zou ik u daaraan herinnerd hebben, wanneer gij thans niet mijn hulp beloondet op een wijze, die ik niet nader zal qualificeeren. Erken echter, dat gij het mij wel zeer moeilijk maakt, om bij een volgende gelegenheid opnieuw aan uw zijde tegen de Bende van Het Kwade Oog te strijden ! Ik acht het echter beneden mijn waardigheid, hier veel woorden aan te verspillen, ik erken dat de overmacht wel wat groot is, ik geef mij over . . . tot nader order althans !”

Hij wendde zich nog eens om, en riep Brand die met gebalde vuisten, maar machteloos toekeek opgewekt toe :

„Maak je vooral niet ongerust, Charles, het zal zoo'n vaart niet loopen, men moet den dag niet prijzen voor den avond !”

En met deze woorden trad hij te midden van

de agenten en zeide met volmaakte hoffelijkheid :

„Ik ben tot uw dienst, heeren vertegenwoordigers van het hoogste gezag.”

„Een oogenblik !” kwam de inspecteur, die blijkbaar zelf niet erg was ingenomen met de taak, welke men hem had opgedragen. „Ik zal genoodzaakt zijn u te boeien.”

„Ook dat nog ?” vroeg Raffles. „Nu, ga uw gang !”

Hij stak zijn handen uit, trok voorzichtig zijn mouwen op, opdat de boeien het goed niet zouden beschadigen en keek geduldig en zeer kalm toe, hoe de stalen ringen, door een paar stalen schakels verbonden, om zijn polsen werden gesloten.

Hij hief de nu geboeide polsen even tot vlak onder zijn oogen op, bekeek ze aandachtig en zeide toen met een glimlachje :

„De voorwerpjes zien er op het eerste gezicht lang niet kwaad uit, het is natuurlijk slechts de vraag, of zij op den duur voldoening zullen geven !”

„Ik heb reeds veel gehoord van uw bekwaamheid, om ondanks boeien en tralies te ontkomen, John Raffles !” kwam de inspecteur. „Ik wil er u echter opmerkzaam op maken, dat gij op dit oogenblik omgeven zijt door zeven goed gewapende mannen, en dat iedere poging tot ontvluchting u noodlottig zou kunnen worden !”

Dit korte gesprek had reeds plaats gevonden op de gang, toen de deur van het ziekenvertrek reeds achter den kleinen troep gesloten was.

De mannen schreden nu door de gang en daalden vlug de trappen af, waarbij twee van de stevigste agenten Raffles ieder bij een van de armen vasthiielden, terwijl er drie vooraf gingen en de anderen volgden.

In de vestibule gekomen trad de inspecteur haastig naar de telefoon toe en Raffles hoorde, hoe hij de politieauto bestelde, die blijkbaar in een naburige garage gestald was

Henderson zat intusschen geduldig op den terugkeer van Raffles te wachten, nu en dan een blik werpend naar den ingang van het gasthuis of naar de ramen der ziekenkamers.

Hij wist, dat het vertrek van Brand zich aan den zijgevel bevond, en dat hij er op deze plek niet naar behoefde te zoeken.

Toen er ongeveer een kwartier verstreken was trok 'n luid getoeter zijn aandacht en 'n oogenblik later viel zijn blik op een groote, grijs-geschilderde auto, die door een politieagent in uniform bestuurd werd.

Het voertuig kwam snel uit een breede zijstraat rijden, zwenkte de straat in, en hield toen stil een weinig terzijde van den ingang van het ziekenhuis.

De wagen kon niet dichterbij komen, tenzij de chauffeur van de politie kans had gezien de onbeheerde voertuigen, die den weg versperden, weg te duwen.

Aanstands was Henderson een en al aandacht.

„Wat voor den duivel heeft dat te beteekenen?” gromde hij voor zich heen. „Die auto bevalt mij volstrekt niet. En wat loert die leelijke schele kerel, die achter het stuurwiel zit, voortdurend naar den ingang van het ziekenhuis. Mylord zal toch niet....”

Henderson had deze opmerking nauwelijks in gedachten voltooid en zijn blik naar de vestibule gewend of daar verscheen een kleine groep mannen, allen geuniformde agenten en in hun midden iemand die boven hen uitstak, al waren het forsche kerels, en die blootshoofds was, John Raffles.

„Ik wist het dus wel!” bromde Henderson verwoed. „Maar dat gaat zoo niet! Laat eens zien! Met hoeveel koppen zijn zij? Zes of zeven naar ik geloof, nu, daar is nog mee te beginnen!”

In minder tijd dan noodig is om het te beschrijven had Henderson den snellen wagen doen keeren zoodat hij juist de tegenovergestelde richting uitwees als de politieauto die daar zoo even was komen aanrijden.

De wagen stond nu een weinig buiten de file, waarin dus een kleine opening ontstaan was, maar voor de overige stonden de wagens bijna met de voorwielen tegen de achterwielen van hun buurman aan, en een weinig schuins.

Henderson bracht den motor op gang, die aanstands begon te brommen.

Daarop stapte hij uit, opende het portier van een groote limousine die het dichtst bij het hek stond en die eveneens onbeheerd was, stapte er in en nam nu de kruk van het andere portier, dat het dichtst bij het hek van het gasthuis was in de hand, om het ieder oogenblik te kunnen openrukken.

Hij hurkte neder op den vloer van het voertuig, zoodat zijn lichaam geheel en zijn hoofd voor het grootste gedeelte achter het koetswerk van de auto verscholen was en wachtte toen zijn kans af.

De agenten naderden snel met hun gevangene.

Over enkele seconden zouden zij het breede hek bereikt hebben.

De chauffeur van de politieauto had zijn post niet verlaten, en was achter het stuurwiel

blijven zitten, zoodat Henderson van hem althans geen last zou hebben.

Juisr op het oogenblik, dat de groep door het hek zou gaan, duwde Henderson het portier open, sprong uit den wagen en stortte zich als een stormwind op de agenten, in wier midden hij het effect maakte van een lawine.

De drie mannen, die vooruit liepen en als het ware de voorhoede vormden, rolden in een oogwenk deerlijk gehavend, als jonge katjes door elkander, vastgegrepen en weer neergesmaakt door den reus, wiens geweldige kracht op dit oogenblik verdubbeld werd, omdat hij wist, dat hij voor de redding van zijn geliefden meester vocht.

De andere agenten zouden misschien wel dadelijk van hun revolver gebruik hebben gemaakt, als het noodlot niet had gewild, dat er zich juist op dat oogenblik vrij veel voorbijgangers in de nabijheid bevonden en zij dezen vreesden te raken.

Die paar seconden van aarzeling waren hun noodlottig.

Henderson weifelde niet, maar ging inderdaad te keer als een razende Roland.

Hij hief zijn ijzerharde vuisten op, en liet ze als mokers neerdalen op de hoofden van de agenten, die door deze slagen half verdoofd werden en als dronken heen en weer wankelden, ofschoon zij met opzet waren gekozen onder de sterksten van het corps.

Er waren ook twee bokkers bij, heel goede bokkers in hun soort, en dezen vielen nu verwoed op Henderson aan.

Een hunner raakte hem tegen de kaak met een kracht, die waarschijnlijk een os zou hebben gevelde, maar Henderson lachte er maar eens om, liet zijn blinkend witte tanden zien, en antwoordde met een prachtige geplaatste „hook” onmiddellijk gevolgd door een „straight”, die den agent als een racketbal tegen het ijzeren hek zond, waar hij als een zoutzak neerplofte.

„Schiet dan! schiet dan toch!” Ezels!” brulde de inspecteur, die wit van woede was en nu zelf zijn revolver op Henderson aanlegde, die juist afrekende met den tweeden bokser zoodat ook de inspecteur niet dadelijk durfde varen.

Deze tweede vuistvechter was onder al zijn kameraden gevreesd, wegens zijn formidabele „swings”. Maar helaas kreeg hij ditmaal geen gelegenheid om deze soort vuistslag toe te passen, want hij had nog niet goed en wel uitgehaald, of de vuist van Henderson, die wel een kei leek, trof hem juist midden

op den neus en kwakte hem met zooveel geweld tegen den inspecteur, dat beiden tegen grond gingen en het daar voorloopig zoo aangenaam schenen te vinden, dat zij volstrekt geen pogingen deden weder tot den stand terug te keeren, waarop zij als menschen recht hadden.

Raffles had zich intusschen ook niet onbetuigd gelaten, maar zijn linkschen buurman met zijn geboeide handen zoo krachtig onder de kin geraakt, dat deze ordebewaarder zonder een kreet te slaken een paar slagen rond-draaide, en toen ineenzakte als een natte vaatdoek, die men aan een punt heeft opgehouden en nu loslaat.

Pas uren later herinnerde deze man zich flauwtjes het jaartal en den dag zijner geboorte.

Toen het zoover was, en dit alles had veel korter geduurd dan de beschrijving ervan, greep Henderson Raffles beet, trok hem vliegensvlug door de opening in de file, tilde hem als het ware in den open wagen, zonder zelfs het portier open te maken, nam achter het stuurwiel plaats en haalde den hefboom over.

De wagen stoof als met een sprong weg en was reeds uit het gezicht verdwenen nog voor de groote politieauto kans had gezien, om te keeren, en de achtervolging te beginnen.

HOOFDSTUK V.

DE INSPECTEUR VAN POLITIE.

Er waren eenige dagen voorbijgegaan, sedert deze stoutmoedige ontvluchting en vruchteloos had de politie alles in het werk gesteld, teneinde het spoor te hervinden van de mannen, die op zulk een weergaloos moedige wijze hadden weten te ontsnappen, nadat een hunner den strijd had moeten aanbinden tegen zes goed gewapende agenten, aangevoerd door een inspecteur.

Daar het thans volstrekt geen zin meer had het te laten voorkomen, alsof men op het hoofdbureau van politie inderdaad geloofde, dat Jerome Bliss werkelijk zoo heette en een Engelsch particulier detective was, zoo stonden reeds den volgenden dag de bladen vol bijzonderheden omtrent de ontsnapping en werd de naam van John Raffles ronduit genoemd.

Het merkwaardige was, dat een aantal bladen en lang niet van de minste, vierkant stelling kozen tegen de arrestatie en de vervolging van John Raffles.

De redeneering luidde aldus :

John Raffles mocht dan een inbreker zijn, en door de Engelsche justitie gezocht worden — hij had zich in ieder geval 'n vijand betoond van de bende van het Kwade Oog en stellig had hij het leeuwen aandeel gehad in de vernietiging van de bende.

Het was een Amerikaan onwaardig, zoo luidde het verder, om dit te beloonen op een wijze, zooals de New-Yorksche politieautoriteiten meenden te moeten doen.

Wanneer de Engelsche politie John Raffles in handen wenschte te krijgen, dan moest zij maar haar eigen mannen zenden, en bovendien — reeds een paar malen had men te Londen Raffles weten te arresteeren — dan had men hem maar wat beter moesten vast houden!

Het was onteerend, het strookte niet met de begrippen omtrent ridderlijkheid — eerst voor te geven, alsof men werkelijk geloofde, dat

Raffles Jerome Bliss was, zoolang men van zijn diensten gebruik kon maken, om dan naderhand, zoodra de buit binnen was, eensklaps het masker weg te werpen en Raffles te arresteeren.

Deze bladen staken het dan ook volstrekt niet onder stoelen of banken, dat zij de ontsnapping van Raffles toejuichten en zij gaven de hoop te kennen, dat hij er in zou slagen, uit de handen van de Amerikaansche justitie te blijven.

Dit alles was zeker niet prettig om te lezen voor den hoofdcommissaris van politie, maar toch was hij vast besloten zijn plicht te blijven doen.

Het Engelsche Ministerie van Justitie had de uitlevering van den Grooten Onbekende gevraagd — hij was en bleef een misdadiger volgens de letter van de wet en alleen aan die letter had men zich te houden — de rest was sentimenteetele romantische kletspraat, zoo luidde het oordeel van den handhaver van het gezag.

Het moet gezegd, dat de stemming van den hoofdcommissaris er niet beter op was geworden toen hij moest vernemen, dat drie van de zes agenten, die voor de arrestatie waren benut, leelijk waren toegetakeld door den reusachtigen helper van Raffles en dat zij zeker wel eenige weken het bed zouden moeten houden, om te bekomen van hun kwetsuren, ofschoon de helper in kwestie niets anders had gebruikt dan zijn vuisten, — maar die waren dan ook zoo hard als een keisteen geweest.

Wat den inspecteur betreft, de arme man had het eveneens zwaar te verantwoorden gehad en een paar zware builen, schrammen en deuken opgelopen, die het noodzakelijk maakten, dat hij minstens een week rust zou moeten nemen.

Natuurlijk wendde zich thans aller opmerkzaamheid op den man, die gewond in het Washington Hospitaal lag.

Het was nu wel zeker, dat hij een der beide helpers van John Raffles was, en zijn lot scheen wel bezegeld te zijn — men zou hem natuurlijk gevangen houden en aan een ontsnapping viel voor den gewonde eenvoudig niet te denken.

Het bleek al spoedig, dat de politie vast voornemens was, dienaangaande geen twijfel te laten bestaan.

Ongeveer acht dagen nadat Raffles ontsnapt was, en nadat men vruchteloos ijverige pogingen in het werk had gesteld, zijn spoor te hervinden, meldde zich een inspecteur van politie bij den directeur van het ziekenhuis aan die verzocht, aanstonds bij den gewonde te worden toegelaten, die in den laatsten tijd goed was vooruitgegaan, maar toch volstrekt niet in staat was, het hospitaal te verlaten, daar het geleden bloedverlies hem zeer had verzwakt.

De prijs van een veertiendaagsche verpleging was echter van te voren betaald, evenals de behandeling van den geneesheer en er was dus volstrekt geen reden, den jongen man reeds nu naar de ziekenzaal van de groote gevangenis over te brengen.

De inspecteur was niet dezelfde, die het onaangename avontuur met Raffles had beleefd, want deze moet op bevel van den dokter nog eenige dagen zijn kamer houden.

De directeur gaf den inspecteur aanstonds den zaalknecht mede, teneinde hem den weg te wijzen en even later stond de inspecteur tegenover Brand.

De verpleegster zat naast het bed en stond eenigszins verbaasd op, toen de inspecteur binnen trad.

Ook Brand had hem zien binnen komen en dadelijk klomk het van zijn lippen :

„Is.... hij gearresteerd ?”

Hij wachtte in spanning op het antwoord en liet zich met een zucht van tevredenheid weder achterover vallen, toen de inspecteur op korten toon antwoordde.

„Nog niet — maar vlei u niet met een ijdele hoop : het zal zeker zoo lang niet meer duren ! Zijt gij bereid om op eenige van mijn vragen te antwoorden ?”

„Slechts dan, wanneer ik zekerheid heb, dat ik mijn vriend niet kan schaden !” antwoordde Brand.

„Wilt gij soms dat ik mij verwijder, mijnheer ? vroeg de verpleegster.

„Het is volstrekt niet noodzakelijk zuster, maar indien gij elders bezigheden hebt, wil ik u niet ophouden,” zei de inspecteur beleefd. „Ik

zal wel minstens een half uur met den patient moeten spreken.”

„Dan zal ik aanstonds weder terugkomen, !” kwam de verpleegster, die daarop het ziekenvertrek verliet.

Nauwelijks had zij de deur achter zich toegetrokken en waren haar zachte stappen weggestorven, of de inspecteur trad haastig op het bed toe, nam zijn pet af, boog zich over Brand heen en vroeg op zachten toon, terwijl hij zijn hand greep :

„Heb je me niet aanstonds herkend, Brand ?”

De jonge man keek den inspecteur even strak aan en toen onderdrukte hij slechts met moeite den kreet van blijdschap, die hem naar de lippen welde.

De inspecteur was John Raffles.

Alleen aan de kleur van zijn oogen kon Brand hem herkennen, zoo uitnemend was de Groote Onbekende ook ditmaal vermomd.

Hij wist door een geheim middeltje, waarvan hij alleen de samenstelling kende, de huid tijdelijk en plaatselijk slapper te maken, zoodat zij in plooiën over het vleesch hing en hij gebruikte een kleursel, hetwelk onmogelijk met gewoon water, zelfs al was het kokend heet, kon worden weggewassen.

Zijn pruik en knevel waren zoo uitnemend nagemaakt, en zoo natuurlijk bevestigd, dat het onmogelijk was, het bedrog te ontdekken, tenzij men geweld toepaste en met een forschen greep pruik of baard wegtrok.

Raffles legde snel den vinger op de lippen en begon :

„Laat ik je voor alles de groeten overbrengen van onzen braven James — hij bevindt zich in goeden welstand.”

„Die goede Henderson !” zei Brand glimlachend. „Ik hoop, dat ik hem weer spoedig de hand zal kunnen drukken !”

„Dat zal gemakkelijk gaan, wanneer je slechts nauwkeurig mijn aanwijzingen opvolgt.”

„Ik verlang niets liever en ik zal mij er strikt aan houden !”

„Is de verpleegster voortdurend bij je ?”

„Niet altijd dezelfde — maar ik word in ieder geval des nachts nooit alleen gelaten. Overdag echter verlopen er wel eens uren, zonder dat ik iemand zie. Men schijnt mijn ontvluchting voor onmogelijk te houden en ik moet zelf erkennen dat ik mij nog slap gevoel en niet in staat tot een groote krachtsinspanning.”

„Dat begrijp ik, Brand, en wij moeten dan ook beginnen, je krachten zooveel mogelijk op te wekken.”

Raffles had de hand in zijn borstzak gestoken en haalde er een zeer klein fleschje uit, uit een enkel stuk kristal geslepen, hetwelk bij Brand in de hand duwde.

„Neem hier iedere twee uur een paar druppels van in. Het is een voortreffelijk middel, hetwelk mij jaren geleden eens door een ouden Indiaan ter hand is gesteld, nadat ik in de gelegenheid was geweest, hem een van die diensten te bewijzen, welke een ridderlijk man niet spoedig vergeet. Het is volstrekt geen zoogenaamd geheimmiddel — het is niets anders dan het aftreksel van een inheemsche plant, die den bloedsomloop krachtig bevordert, het bloed zuivert, den eetlust prikkelt en daardoor de spieren snel in kracht en stevigheid doen toenemen.”

„Ik zal je instructie opvolgen, Edward.”

„Wanneer je het middeltje trouw inneemt, zul je zeker vier dagen eerder volkomen hersteld zijn — dat wil dus zeggen, morgennacht! Want ik denk, dat de geneehseeren je reeds over vijf dagen zeer goed in staat zouden achten, naar de gevangenis te worden overgebracht en niet eens naar de ziekenafdeeling.”

„Maar daar ben ik volstrekt niet op gesteld,” riep Brand uit.

„Daarom juist breng ik je dit middeltje,” hernam Raffles glimlachend. „Het flaconnetje is zoo klein, dat je het heel gemakkelijk in je hand kunt verbergen, ingeval je moet worden verbed. Ik behoef je voorts natuurlijk niet te zeggen, dat je je ziek moet blijven houden en heel zwak. Maar wanneer de verpleegster het vertrek verlaten heeft, kun je je spieren heel goed in bed liggend oefenen, door ieder uur eenige malen flink je armen en beenen te buigen en te strekken — telkens wat langer. Daardoor zul je den bloedsomloop en de werking van de spieren bevorderen.”

„Maar als ik meer eet dan gewoonlijk?”

„Dan klaag je over ziekelijken geewhonger! Zooiets komt bij dergelijke verwondingen wel meer voor en het zal volstrekt geen argwaan baren. Je zoudt echter wel spoedig wat meer kleur krijgen en dat dienen we tegen te gaan! Blijf even stil liggen — Ik heb hier iets anders bij mij, dat je gelaat zoodanig zal veranderen, dat men je diep zal beklagen en zeker geen veertien dagen leven meer geeft en als zij dat er af krijgen, dan zijn zij knapper dan ik geloof.”

Raffles had een tweede fleschje te voorschijn gehaald, in welks kruk een penseel zat, dat in de vloeistof was ondergedompeld, waarmede het fleschje gevuld was.

Hij opende het, boog zich over Brand heen en zeide:

„Houdt je mond goed dicht en sluit ook je oogen — het is werk van een paar minuten.”

Brand volgde het gegeven bevel op en vlug bestreek Raffles zijn geheele gelaat met de kleurlooze vloeistof.

Toen hij gereed was, zeide hij:

„Het zal in het begin een weinig bijten of prikkelen, maar dat zul je voor je vrijheid wel over hebben!”

„Als het anders niet is!” kwam Brand met een glimlachje. „Zie ik er nu al uit als iemand, die op zijn laatste beenen loopt?”

„Nog niet — het middeltje werkt niet zoo plotseling — maar hier en daar begint de huid toch al een weinig te verbleeken en als het ware te verstrakken.”

Inderdaad, het gelaat van den jongen man begon langzaam, maar merkbaar te veranderen — de huid werd bleek en dof en trok hier en daar in fijne rimpels, vooral aan de mondhoeken en bij de slapen.

De wangen leken in te vallen en kregen een vale tint.

Raffles volgde den voortgang van deze veranderingen vol aandacht en zeide, na eenige minuten:

„Het is goed, dat je niet in den spiegel kunt zien, Brand, want, naar ik meen, was je altijd nog al ijdel op je donzige huid. Daar is nu weinig meer van over, maar stel je gerust — een heel eenvoudig smeerseltje, zal de huid na eenige uren weder de vroegere glans en zachtheid teruggeven.”

Raffles had het fleschje weder zorgvuldig weggeborgen en hernam nu, na een blik op zijn horloge te hebben geslagen:

„Ik moet voortmaken! Luister nu eens goed. Morgennacht moet je ontvluchting gewaagd worden, want als wij nog langer wachten, kon men wel eens achterdocht krijgen en je met de ziekenauto naar de gevangenis overbrengen. Wij moeten er ook op rekenen, dat het spoedig uitlekt, dat de zoogenaamde inspecteur van politie een rol speelde, al zal ik er bij den directeur op aandringen, dat hij mijn komst volstrekt geheim moet houden, vooral tegen over eventueele journalisten.

„Wat geschiedt er dan?” vroeg Brand nieuws gierig.

„Henderson en ik zullen ons in den tuin van het gasthuis bevinden, die gelukkig zeer donker is. Het is morgen nieuwe maan en die omstandigheid is eveneens in ons voordeel.

Is hier een klok in de kamer ?”

„De verpleegster, die hier des nachts waakt, brengt altijd een wekker mee, dien zij op het nachttafeltje zet.”

„Uitstekend ! Mocht zij dit morgen bij toeval nalaten, dan vraag je maar van tijd tot tijd hoe laat het is — maar niet te vaak, want ook dat zou argwaan kunnen wekken. Precies om half twee moet er een aanvang met onze kleine vertooning worden gemaakt !”

„Een oogenblikje, Edward,” viel Brand hem

in de rede. „Wat geschiedt er met de verpleegster ? Denk je dat die mij kalmpjes zou laten vertrekken ?”

„Ik denk integendeel, dat zij dadelijk een keel zou opzetten en het heele gasthuis bij elkaar schreeuwen en dat moeten wij natuurlijk voorkomen !” antwoordde Raffles bedaard. „Daar ik gruw van alle geweld tegenover vrouwen, zullen wij deze zaak elegant en geruischloos moeten afdoen, en hier komt mijn derde middeltje ten tooneele.”

HOOFDSTUK VI.

DE VLUCHT.

Raffles stak de hand in zijn broekzak en haalde er een klein doosje uit, van bamboeriet vervaardigd. Een fraai staaltje van Indische handwerkkunst.

Hij nam er het deksel af en haalde er een eenvoudigen gladden ring uit, welken hij Charles voorhield.

„Dat ziet er zoo op het eerste gezicht heel onschuldig uit,” zeide hij glimlachend, „maar dat is het toch niet! De ring is namelijk hol en gevuld met een vloeistof, die slechts kan afvloeien door een zeer fijn tuitje, dat er uitziet als een klein puntje, aan de buitenzijde van den ring. Wanneer je dezen ring aan den vinger draagt, zoodat het tuitje zich aan den binnenkant van de hand bevindt, en je drukt iemand de hand, dan dringt het kleine puntje in het vleesch van den ander, o, slechts een halve millimeter, maar dat is juist voldoende om te veroorzaken, dat de vloeistof uit den ring door dat fijne tuitje naar buiten stroomt en in het kleine wondje dringt, dat nauwelijks gevoeld wordt. Mocht de verpleegster het wel voelen — dan geef je maar voor, dat je haar met je nagel geschramd hebt. Natuurlijk moet je haar ook niet opzettelijk een hand geven, maar bijvoorbeeld de vingers op haar arm leggen

„Het is toch niet gevaarlijk? Edward,” vroeg Brand een weinig ongerust.

„Niet in het minst,” antwoordde Raffles. „In dat geval zou ik het je natuurlijk niet laten gebruiken. Het middel werkt echter sterk verdoovend en er zullen geen vijf minuten verlopen zijn, of het zal zijn invloed doen gelden.”

„Maar wanneer de verpleegster nu argwaan krijgt en om hulp gaat roepen?”

„In dat geval zou je natuurlijk krachtig moeten optreden, want het moet tot iederen prijs voorkomen worden dat zij anderen waarschuwt — maar ik denk niet, dat zij daartoe

gelegenheid zal krijgen. Integendeel, dadelijk nadat zij den prik gekregen heeft, zal zich een duizeling van haar meester maken en het zal niet lang duren, of zij zal onbewegelijk en met gesloten oogen blijven zitten. Verlies dan geen tijd, maar verlaat aanstonds je bed en open voorzichtig het raam.”

„Maar ik heb in het geheel geen kleeren!”

„Maak je daaromtrent niet bezorgd — wij zullen voor kleederen zorgen! Zoodra je het raam geopend hebt, ga je terzijde staan en wacht af wat er gebeurt — je zult kleederen krijgen, die je spoedig aantrekt en daarop volgt er een touwladder, die je aan het raamkozijn bevestigt — de rest volgt natuurlijk vanzelf. Wij zullen je beneden opwachten en daar er een auto gereed staat, zullen wij aanstonds naar New Haven vertrekken, waar zich onze vliegmaschine bevindt. Je hebt er zoo naar verlangd, naar Londen terug te keeren — welnu, als je mijn aanwijzingen goed opvolgt, kan er reeds morgennacht aan je wensch gevolg worden gegeven.”

„Dan kun je er zeker van zijn, Edward, dat ik niet zal nalaten, om je bevelen op te volgen.”

„Dat hoop ik!” zeide Raffles, terwijl hij den ring weder in het doosje deed en het voorwerp Brand ter hand stelde. „Verstop het goed en haal het te voorschijn, als het noodig is! Ik wilde werkelijk, dat wij ons op een andere wijze van de verpleegster konden ontdoen, want het stuit mij eigenlijk tegen de borst, een weerlooze vrouw aldus te behandelen, maar het gaat nu eenmaal helaas niet anders!”

Eensklaps stond Raffles op, want zijn scherp oor had naderende schreden gehoord.

„Verberg alles, vlug,” fluisterde hij.

Daarop schoof hij zijn stoel een eind achteruit, ging weder zitten, haalde zijn notitieboekje te voorschijn, nam zijn potlood ter hand en zeide op luiden, strengen toon:

„Gij blijft dus bij uw weigering, mij niets naders mede te deelen omtrent den man, die u hier een bezoek heeft gebracht ?”

Juist op dat oogenblik trad de verpleegster weder beginnen.

Raffles hield zich, alsof hij naar niet aanstond hoorde en hernam op barschen toon :

„Zooals gij verkiest ! Gij zult het dan aan uzelf te wijten hebben, wanneer wij met andere middelen tegen u optreden !”

Hij stond weder op, scheen nu pas de verpleegster te zien en zeide met een buiging :

„Ik laat het rijk weder aan u over, zuster ! De man wil niet naar rede luisteren — ik heb mijn tijd verbeuzeld ! Ik begeef mij nu weder naar den directeur — ik heb nog iets met hem te bespreken !”

De verpleegster was naar het bed getreden en sloeg nu verschrikt de handen in elkaar, terwijl zij een lichten kreet liet hooren.

Daarop wendde zij zich tot den inspecteur en zeide op half verwijtenden toon :

„Ik vrees, dat gij hem zeer vermoeid hebt, mijnheer ! Hij mocht nog niet zooveel praten — hij is nog erg zwak !”

„Ik gevoel mij inderdaad zeer vermoeid, zuster,” mompelde Brand met zwakke stem.

De inspecteur haalde de schouders op en bromde :

„'t Was zijn eigen verkiezing — waarom heeft hij mij de inlichtingen niet willen geven, waarom ik hem verzocht ?”

Nogmaals boog hij voor de verpleegster en daarop verliet hij het vertrek, begaf zich naar de kamer van den directeur en kreeg van dezen de toezegging, dat er in het geheel niet over zijn komst zou worden gesproken.

De hierop volgende dag ging voorbij, zonder dat er iets bijzonders voorviel.

En toch was het een dag vol spanning voor Brand, want hij moest zijn rol goed vervullen zonder reden tot achterdocht te geven.

Hij speelde echter voortreffelijk den zwakke en daar zijn gelaatskleur natuurlijk volstrekt niet verbeterd was, schudde de geneesheer het hoofd en begreep er niet veel van.

Brand echter nam op geregelde tijden een paar druppels van het drankje in, hetwelk Raffles bij hem had achtergelaten en dit viel hem te gemakkelijker, daar de verpleegster herhaaldelijk het vertrek moest verlaten, daar het op dat oogenblik zeer druk was in het ziekenhuis.

En ieder uur gevoelde hij zijn levenskracht terug keeren en het bloed met vernieuwde

onstuimigheid door de aderen vloeien.

Hij volgde Raffles' aanwijzingen ook trouw op, om, in bed liggend, wat gymnastiek met de armen en beenen te maken, teneinde de verstijfde spieren hun vroegere lenigheid terug te geven.

Maar niet zoodra liet zich de stap van de verpleegster hooren, of hij lag weer slap terneder, als iemand, wiens dagen welhaast geteld zijn, met een vaal gelaat, half dicht geknepen oogen en blijkbaar zonder kracht om zich te bewegen.

Zoo verliep de dag — het werd avond en tenslotte kwam de verpleegster, die de nacht-wake had.

Een enkele blik overtuigde Brand, dat zij haar trouwen wekker bij zich had, dien zij dadelijk op het wachttafeltje plaatste.

Zij bekeek de wonde van den zieke, na het verband te hebben losgemaakt en riep verwonderd uit :

„Maar uw wonde geneest prachtig ! Zij is reeds volkomen gesloten ! Zelfs het litteken is bij na niet meer zichtbaar ! Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, waarom gij thans zoo ziek zijt !”

„Misschien hooikoorts, zuster,” zeide Brand met trage stem.

De verpleegster haalde glimlachend de schouders op, legde een nieuw verband aan, ofschoon dit eigenlijk volstrekt niet meer noodig was en zeide :

„Nonsens, het is in het geheel geen hooikoorts ! Ik zal er morgen dadelijk met den dokter over spreken — het is mij onbegrijpelijk, dat de wonde zoo voortreffelijk geneest, dat gij volkomen koortsvrij zijt, en dat gij er toch zoo ellendig uitziet.”

„Ik hoop, dat ik dan ver van hier ben !” bromde Brand voor zich heen. „Die brave dokter kon wel eens een aanval van snuggerheid krijgen en het plannetje doorschouwen.”

„Ga nu maar wat slapen !” zeide de verpleegster, „dat zal u zeker goed doen !”

„Ik zal het probeeren, zuster,” kwam Brand.

Hij wendde het hoofd terzijde, zoo dat hij de geheele kamer makkelijk kon overzien.

Het was nu half tien en hij wist, dat hij nu wel een paar uur kon slapen, want om een uur zou hij worden wakker gemaakt, om een drank in te nemen.

En inderdaad sliep hij ook eenige minuten later gerust.

Het was tien minuten voor eenen, toen hij uit zichzelf reeds wakker werd, geheel uitgerust

en zich zoo wel voelend, alsof hij zou kunnen dansen en springen.

De verpleegster was ingedommeld, maar een oogenblik later deed het rammelend geweld van een afloopenden wekker haar wakker schrikken.

Zij zette dadelijk den wekker af, greep de medicijnflesch, vulde een lepel en bracht die Brand naar den mond.

Deze nam het drankje in, trok een vies gezicht en zeide :

„Het is niet lekker, zuster, ik hoop dat ik het spoedig niet meer zal behoeven in te nemen

„Wel — als het aan mij lag, zou ik u morgen het hospitaal doen verlaten !” zei de verpleegster schouderophalend.

Zij nam weder in haar stoel plaats en zeide :

„Ga nu maar weer slapen — pas om zes uur behoeft gij opnieuw in te nemen.”

Brand sloot opnieuw de oogen en veinsde te slapen.

Maar hij telde de tikken van den wekker mee en toen er vijftien minuten waren verlopen, opende hij de oogen en zag, dat de verpleegster weder was ingedut.

Hij schoof snel den ring aan den wijsvinger van zijn rechterhand, stak den arm buiten het dek en greep den pols van de verpleegster, terwijl hij kreunend zeide :

„Zuster, ik heb zoo'n brandenden dorst !”

De verpleegster schrikte wakker, maar zij scheen niets van het indringen van het fijne puntje van den ring te hebben gevoeld en reeds vreesde Brand dat hij niet hard genoeg gedrukt had.

Maar toen de verpleegster opstond tamelijk uit haar humeur, om brommend een waterglas te vullen, wankelde zij even, bracht de hand aan het hoofd en zeide :

„Wat is dat nu — wat voel ik mij duizelig — de heele kamer lijkt om mij rond te draaien — ik —”

Het glas ontviel aan haar handen en zij wankelde naar haar stoel, waarop zij zwaar neerviel.

Nog eenmaal trachtte zij op te staan en toen bleef zij onbewegelijk zitten met open oogen, die echter niets schenen te zien.

Brand bleef een oogenblik naar haar kijken en wierp toen het dek van zich af.

Het was tien minuten voor half twee. Hij gevoelde zich in het begin een weinig leeg in het hoofd, maar toen hij een paar malen het vertrek op en neer had geloopt en zijn beenen

en armen flink had uitgezwaaid, ging het al veel beter.

Hij sloeg een deken om, trad op het raam toe, en opende het, juist toen een naburige kerkklok een enkelen galmenden slag liet hooren.

Hij keek naar buiten, maar het was zoo donker, dat hij niets kon onderscheiden.

Hij begreep evenwel, dat men vanuit den tuin het verlichte raam duidelijk moest kunnen zien.

Ook zijn gestalte zou men daar beneden wel kunnen zien onderscheiden.

Hij deed een paar stappen ter zijde, en een oogenblik later viel er met een doffen klap een tamelijk zwaar pak op den vloer.

Brand trad er dadelijk op toe, en ontwaarde nu een in grauw pakpapier gewikkeld pak, aan een dun maar sterk touw bevestigd.

Hij maakte het touw los, dat dadelijk werd ingepald, en begon het pak te openen.

Het bevatte een paar schoenen, een broek en een pet, benevens een korten en lichten jekker.

Het pak woog desniettemin tamelijk zwaar en de sterke hand van Henderson zou noodig zijn geweest, om het zoo hoog op te werpen.

Aan de broek was een stuk papier vastgespeld.

Het bevatte slechts deze weinige woorden :

„Trek aanstonds het goed aan en vertoon je niet meer voor het raam, voor wij de touwladder naar boven hebben geschoten.”

Brand ging met zijn kleederen ter zijde van het venster staan, en terwijl hij ze aantrok snorde er iets door de lucht.

Daarop volgde weder een klap op den vloer van een vallend voorwerp, en Brand zag een ijzeren harpoen, met twee weerhaken op het vloerkleed liggen, ongeveer in den vorm zooals die door de walvischvaarders gebruikt wordt

Aan deze met wollen lappen omwikkelde harpoen was een dunne, maar sterke touwladder vastgemaakt, die aan het uiteinde voorzien was van een stevigen, stalen haak, en een stuk dik touw.

Brand kleedde zich haastig verder aan, en hij behoefde niet lang te zoeken naar een steun voor de touwladder — het ijzeren bed, dat dicht tegen den muur aan stond, was er als het ware voor aangewezen.

Hij maakte den haak aan een der pooten vast, overtuigde zich, dat het bed onmogelijk kon verschuiven en klom daarna vlug uit het raam, na nog 'n laatsten blik te hebben geslagen op de bewustelooze verpleegster.

Voorzichtig begon hij de ladder af te dalen. En nu gevoelde hij wel degelijk, dat hij in vele dagen geen lichaamsbeweging had gehad.

Zijn beenen begonnen te beven, zijn armen trilden.

Nu en dan moest hij even stil houden, om opnieuw adem te scheppen.

Maar hij zette door, en klemde de tanden op elkander.

Eindelijk was hij nog slechts een paar meter boven den grond.

Toen voelde hij zich door een paar sterke armen omvatten die hem behoedzaam op den grond plaatsten.

De gevaarlijke tocht was gelukkig volbracht.

Wankelend van vermoeidheid greep Brand de handen van zijn beide vrienden en stamelde:

„Dank! Zonder jullie zou ik waarschijnlijk reeds morgen naar de gevangenis zijn overgebracht.”

„Laat ons geen tijd verliezen met dankbetuigingen, mijn jongen,” zeide Raffles zacht. „Wij zijn er nog niet! Je zult je nog eens moeten inspannen. De tuinmuur moet worden over-

geklommen. Gelukkig hebben wij ons voorzien van een korte ladder en alles zal wel goed gaan.”

De drie mannen spoedden zich door den donkeren tuin, en eenige minuten later hadden zij den muur bereikt, ter plaatse waar een ladder er tegen was geplaatst.

Henderson klom het eerst op den muur en Raffles hielp Brand de ladder op, waarna Henderson hem verder naar boven trok en hem behoedzaam aan den anderen kant neer liet zakken.

Daarop klauterde Raffles op zijn beurt vlug als een kat over den muur, en nu konden de drie mannen zich in veiligheid achten.

Henderson ging snel de auto uit de dag en nacht geopende garage in een zijstraat halen en eenige minuten later stooft de wagen in ijlende spoed naar New-Haven, waar zich de vlieg-machine bevond, welke Raffles en zijn beide metgezellen naar de Vereenigde Staten had overgebracht.

Anderhalf uur daarna steeg de Sperwer als een arend in de lucht en aanvaardde de reis naar Londen.

HOOFDSTUK VII.

DE LANGE ARM DER WRAAK

De overtocht over den Atlantischen Oceaan had zonder eenig ongeval plaats.

De door samengeperst gas gedreven vlieg-machine doorkliefde de lucht met een ontzaglijke snelheid, die het geheele toestel een geluid liet voortbrengen dat veel geleet op dat van een met kracht aangestreden snaar van een contrabas.

Beurt om beurt bestuurden Henderson en Raffles de vlieg-machine, want Brand moest nog rust houden en was neergevlid op het zachte rustbed, dat achter den zetel van de bestuurders voor hem was neergelegd.

De kap in de cabine boven zijn hoofd was bijna geheel dicht geschoven en zoo kon hij daar even rustig slapen als aan boord van een mailboot.

Het was omstreeks half zeven in den avond Engelsche tijd, toen de machine over Ierland vloog.

Tien minuten later zou men het vliegveld van Croydon hebben kunnen bereiken, maar juist op dat oogenblik kwam er een dreigende wolkenbank opzetten en breidde zich eensklaps een dikke mist uit, die Raffles dwong, zoo spoedig mogelijk te dalen.

Pas op eenige honderden meters boven den grond slaagde hij er in, weder iets van de aarde te onderscheiden en juist toen hij Croydon naderde, na echter een grooten omweg te hebben gemaakt, daar de mist hem een oogenblik het spoor had doen bijster worden. scheurde het wolkengordijn weder vaneen en kon hij de vlieg-machine doen landen.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles alvorens Brand uit het gasthuis te New York te vervoeren, zijn vermomming had afgelegd en weder was geworden, wie en wat hij te Londen steeds geweest was — Lord William Aberdeen, een schatrijke Londenaar, bekend om zijn eigenaardige levenswijze, zijn filantropie en zijn buitengewonen rijkdom, en voorts om zijn groote liefde voor alle takken van sport.

De passen werden nagezien, en de machine werd veilig in haar loods opgeborgen, waarbij

de bedienden van het vliegveld kwamen helpen en de lange rust had Brand zoodanig verkwikt, dat hij zonder eenige hulp uit de machine kon stijgen.

Nog voor men de Iersche kust naderde, had Raffles met behulp van een zalf, die veel op vaseline geleet, de huid van den jongen man, haar vorig aanzien hergeven en toen hij uitstapte zou niemand hebben durven zeggen, dat hij er uitzag als iemand die zijn laatste uur tegemoet snelt.

Integendeel — hij had een gezonde tint, zijn oogen schitterden opgewekt — en niemand had ook maar een seconde kunnen gelooven, dat deze zelfde man nog slechts een vollen dag geleden in een kamer van een ziekenhuis te New York lag.

Het duurde eenigen tijd voor de drie mannen een auto hadden kunnen machtig worden, waarvan de chauffeur geneigd was, den langen weg naar Londen en naar de Cromwell Street af te leggen, maar eindelijk vonden zij er toch een en om halftien in den avond bereikten zij hun woning.

Tamelijk uitgeput door de reis namen zij aanstonds een verfrisschend bad, verkleedden zich en zetten zich aan den avondmaaltijd, dien Henderson handig had bereid, bijgestaan door Gaston den grijzen kamerbediende van Lord Aberdeen.

Er was tijdens hun afwezigheid een groote stapel brieven en kranten gekomen.

De dagbladen dateerden van een viertal weken geleden en het laatste was dien avond bezorgd.

Gaston had ze allen keurig gerangschikt op de schrijftafel in de werkkamer van Zijne Lordschap neergelegd en daar ging Brand er een paar halen.

„Zou het mogelijk zijn,” vroeg hij, toen hij net een paar bladen in de hand de kleine eetkamer binnentrad, waar het souper gereed was gezet, „dat de Londensche bladen al nieuws bevatten betreffende mijn ontvluchting?”

„Het is niet geheel onmogelijk, want de

tegenwoordige techniek van het krantenbedrijf kent geen bezwaren meer!"

Brand sloeg een van de bladen open. Het was de „Daily Mail."

Hij had het blad zoo opengevouwen, dat Raffles, die vlak tegenover hem zag, het uitzicht had op de achterste pagina, die zooals gewoonlijk door louter foto's was ingenomen, voorzien van een kort, toelichtend bijschrift.

Vrij onverschillig liet Raffles zijn blikken over de pagina dwalen, maar eensklaps nam zijn gelaat een uitdrukking van schrik en verwondering aan en hij trok Brand het blad haastig uit de hand:

„Neem mij niet kwalijk, mijn waarde, ik ben niet zeer hoffelijk," zeide hij, „maar ik zie hier een portret, dat mij niet veel goeds voorspelt."

„Van wie?"

„Van Helen Felton!"

„Wat is dat?" riep Brand verschrikt uit. „Haar schuilplaats is dus ontdekt?"

„Dat moet wel zoo zijn!"

„Staat er een onderschrift bij?"

„Vier regels druks."

„Lees het eens hardop! Ik ben zeer nieuwsgierig!"

„Luister dan maar: „Wij bieden onzen lezers hier het portret van madame Felton, die zich thans ophoudt op het buitenverblijf van Graaf Palmhurst. Voor nadere bijzonderheden verwijzen wij naar het artikel op bladzijde 7 van onzen eigen correspondent."

Raffles sloeg haastig een paar bladzijden om en spoedig had hij het bewuste artikel gevonden.

Hij vouwde het blad dubbel en begon weder te lezen:

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING. HELEN FELTON DE GAST VAN GRAAF PALMHURST.

Onze fotocorrespondent te Horsham meldt ons:

„Door een toeval ben ik in staat geweest een foto te nemen van de vrouw, wier naam in deze laatste dagen in New York op ieders lippen lag — van Helen Felton, de schatrijke weduwe van den fabrikant van dien naam, die naar onze lezers zich wel zullen herinneren, gemengd werd in de zaak van het Kwade Oog, waarvan de opzienbarende bijzonderheden iedereen nog wel versch in het geheugen zullen liggen.

Ik maakte, gewapend met mijn camera, mijn trouwen metgezel onder alle omstandigheden, een rit op mijn motorrijwiel en steeg af in de

buurt van Haywards Head, het kleine, bevallige plaatsje aan de spoorlijn van Londen naar Brighton.

Ik stalde mijn motorrijwiel bij den eersten logementhouder van de plaats en ging te voet het verrukkelijke bosch in met zijn smalle paadjes, weinig toegankelijk voor het motorros, en waar ik hoopte, eenige mooie opnamen te kunnen doen.

Te midden van deze bosschen ligt, aan een breeden grintweg, die er dwars door heen loopt, het fraaie buiten van Graaf Palmhurst.

Voor zoover mij bekend was, vertoefde er op het oogenblik niemand op 't buiten dan de bejaarde rentmeester van den graaf, zijn vrouw en misschien een bediende.

Ik wist, dat de wandeling er steeds vrij was, uitgezonderd een klein gedeelte van den tuin, die dicht aan het huis grenst.

Ik volgde een bemost pad, toen mijn aandacht werd getrokken door voetstappen aan de andere zijde van de heg, die het pad scheidt van het afgesloten gedeelte van den tuin, en die bijna twee meter hoog is.

Nieuwsgierig als een fotograaf nu eenmaal is, wierp ik een blik door een kleine opening in de heg, in de richting, waaruit de voetstappen kwamen en daar zag ik een vrouw van buitengewone schoonheid naderen.

Ik zou als journalist niets waard zijn, wanneer ik haar niet aanstonds herkend had van de foto's welke ons uit de Amerikaansche bladen bekend zijn.

Men kon zich dienaangaande niet vergissen: Die dame, eenvoudig gekleed, blootshoofds en die daar in diepe gedachten voortschreed, was Helen Felton, de vrouw, die zulk een eigenaardige rol had vervuld in den strijd tegen de bende van het Kwade Oog, die eindigde met een volkomen nederlaag van dit vreeselijke genootschap en den dood van zijn aanvoerder en Dr. Fox, den beruchten Engelschen bandiet, wiens uitlevering door onze regeering gevraagd was.

Ik was door deze ontdekking aanvankelijk zoo onthutst, dat ik stokstijf op dezelfde plaats bleef staan.

Maar toen kreeg het journalisteninstinct de overhand!

Ik zag, dat het pad, hetwelk Helen Felton volgde, over groote lengte recht doorliep en daarom ging ik snel, zonder leven te maken, over het mos verder terug en stelde mij aan het einde van het pad verdekt op, tusschen het dichte struikgewas, zoodat op zijn best alleen de lens van mijn toestel te zien zou zijn.

Ik hield mijn camera gereed en drukte op het juiste moment af.

Het resultaat zal de lezer op de laatste pagina aantreffen.

Maar het geluid, hoe zwak ook, van mijn camerasluiser had de vrouw doen opschrikken.

Dit geluid scheen haar niet onbekend te zijn en haar oogen keken vorschend rond tot zij mij ontdekt had.

Er volgde een kleine woordenwisseling, die van mijn kant met de grootste hoffelijkheid, maar tevens met de grootste beslistheid gevoerd werd en ik haastte mij met mijn buit terug.

Ik trachtte voor dien tijd Helen Felton nog eenige vragen te stellen, maar zij weigerde volstrekt te antwoorden.

Vele lezers zullen zich afvragen, hoe het mogelijk is, dat Helen Felton zich thans hier bevindt, drie dagen nadat zij met stelligheid te New York was gesignaleerd en daarop kunnen wij geen antwoord geven!

Wij zelf staan hier voor een raadsel, waarvan wij de oplossing niet weten, maar dat er niet minder om bestaat.

Een persoonsverwarring is volkomen buitengesloten — de schrik, de woorden, de geheele houding van Helen Felton lieten volstrekt geen plaats voor onzekerheid!

Zij is wel degelijk de schoone vrouw, die te New York zulk een opzienbarende rol vervuld heeft.

Hoe zij op het landgoed van Graaf Palmhurst komt — dat is iets, wat hij zelf wel zal verklaren, als hij dat noodzakelijk acht."

Raffles liet het blad zakken en zeide tusschen de tanden:

„Ik had wel lust, dien fotograaf af te ranselen.

„Zou zij in gevaar verkeerden, denk je?“ vroeg Brand.

„Natuurlijk doet zij dat! In het grootst denkbare gevaar! De foto's hebben in de „Daily Mail“ van hedenavond gestaan, die reeds om vier uur te verkrijgen was. Het wemelt hier natuurlijk van schurken, die het op mij voorzien hebben — alleen Fox niet meer — en die allen hun best zullen doen zich de ont-

dekking van dien fotograaf ten nutte te maken. Het Kwade Oog had hier te lande, evenals in Parijs en Berlijn zijn agenten en deze zullen niets nalaten, om zich over de nederlaag van het Kwade Oog te wreken. En speciaal op die beklagenswaardige vrouw, die wel heel zwaar moet boeten voor haar leven van misdaad!“

„Je denkt dus, dat die ellendelingen zullen trachten, haar van het leven te berooven?“

„Daaraan twijfel ik geen oogenblik! Nu zij weten, waar zij is, zullen zij hun duivelsche plannen wel volvoeren en haar straffen, voor wat zij haar verraad noemen!“

Hij was opgesprongen en riep opgewonden uit:

„Wij moeten er aanstonds heen!“

„Nu — in den nacht? Er gaat in het geheel geen trein meer die richting uit.“

„Dan gaan wij per auto! Maar eerst zullen wij een telegram sturen om haar te waarschuwen!“

„Als zij maar niet reeds vertrokken is.“

„Dat moeten wij afwachten!“

„Als je daar zelf heen gaat, Edward, loop je groot gevaar, eveneens in een hinderlaag te vallen!“

„Als je bevreesd bent, dan zal ik alleen gaan,“ hernam Raffles koeltjes.

Een diepe blos kleurde de wangen van Brand, toen hij haastig uitriep:

„Je weet heel goed, dat ik je niet alleen zou laten gaan — ik wilde je slechts waarschuwen!“

„Ik apprecieer je goede bedoelingen, mijn waarde, maar je moet toch zelf inzien, dat ik die vrouw niet aan haar lot kan over laten! Zij mag dan geweest zijn, wie zij wil — zij heeft in ieder geval haar leven in de waagschaal gesteld om het mijne te redden en zoo iets mag een gentleman niet vergeten, op straf van zijn eer te grabbel te gooien.“

„Dan ga ik met je mee, Edward,“ riep Brand uit. „Ik zal dadelijk Henderson waarschuwen!“

„Zoo mag ik het hooren!“ hernam Raffles, „dan zal ik aanstonds een telegram verzenden met betaald antwoord, dringend.“

HOOFDSTUK VIII.

ALS EEN VROUW LIEF HEEFT....

Raffles verzond zijn dringend telegram en reeds een half uur later had hij antwoord.

Het telegram was afkomstig van zijn rent-

meester, die geheel alleen met een oude vrouw het groote huis bewoonde, en luidde:

„Alles wel. Madame Felton steeds hier. Zal

dadelijk seinen wanneer gevaar dreigt. Jackson."

Het spreekt vanzelf, dat dit telegram niet bezorgd was aan het huis van Lord Aberdeen maar dat Raffles er op het hoofdtelegraafkantoor op had gewacht als Graaf Palmhurst, want ook Jackson wist niet beter, of zijn meester voerde dien naam.

Nadat Raffles nog een telegram had afgezonden, waarin hij Jackson mededeelde, dat hij zich aanstonds op weg begaf naar z'n buiten en dat er een kamer voor hem en zijn vriend Graaf Perry in gereedheid moest worden gebracht, begaf hij zich weder naar het heerenhuis in de Cromwell Street, waar Henderson reeds met een snelle auto gereed stond.

De brave reus verwonderde zich volstrekt niet over dezen nachtelijken tocht.

Hij zou dit echter evenmin gedaan hebben, als Raffles hem bevolen had, nog dien eigen nacht naar de Noordpool te vertrekken.

Het was een van de grondbeginselen van den braven kerel, dat alles goed gedaan was, wat Lord William Aberdeen deed.

Er was een groot valies in de auto geladen en dat was de eenige bagage, welke de vrienden voorloopig zouden meevoeren.

De afstand per trein van Londen naar Horsham bedraagt ongeveer tachtig mijlen en de trein legt dien afstand in iets meer dan zeven kwartier af.

Henderson echter volgde den straatweg, die bijna in rechte lijn op het plaatsje aanliep en hij deed nog geen vijf kwartier over den afstand.

Terwijl Raffles het telegram afzond, had Brand hem met enkele woorden op de hoogte gebracht en de reus begreep wel, dat er haast gemaakt moest worden.

Terwijl zij over den breeden straatweg voortsnelden, die over een halven kilometer afstand daghelder verlicht werd door de electriche koplampen van den wagen, boog Raffles zich naar Brand over en vroeg :

„Hoe is het met je schouder, mijn jongen ?”

„De wonde steekt nog een beetje en de arm is ook nog wat stijf, wat niet te verwonderen is, maar ik geloof wel, dat ik desnoods weer een revolver zou kunnen hanteeren, als is het dan ook niet met dezelfde zekerheid van vroeger.”

„Misschien komt dat nog wel te pas !” zeide Raffles op ernstigen toon.

„Wat ben je nu eigenlijk van plan ?”

„Wel, dat lijkt mij zeer eenvoudig — natuurlijk gaan wij dadelijk Helen Felton halen en brengen haar naar Londen, waar zij, nu haar verblijfplaats ontdekt is, veiliger zal zijn, dan

op mijn buitengoed en zoodra zij van de vermoeyenis is uitgerust, zullen wij haar per vliegmaschine naar elders brengen, waar zij volkomen veilig zal zijn voor de wraak van de bende — naar Engelsch Indië, of naar Australië!

Er werd verder gedurende den rit niet veel meer gesproken en de beide vrienden verzonken ieder in hun eigen gedachten.

De wagen reed met onverminderde snelheid voort, bestuurd door de nimmer falende hand van Henderson en om half twee in den nacht bereikten zij Horsham.

Vandaar tot Haywards Head bedraagt de afstand slechts tien minuten rijden, en eindelijk hield de auto stil voor het groote inrijhek, vanwaar een breede grintweg naar het landhuis voert.

Henderson trok aan de bel, die zich naast het hek bevond, maar er verscheen niemand.

Jackson sliep natuurlijk vast en daar hij, meestal op de bovenste verdieping van het huis overnachtte, had hij het bellen niet gehoord. „Het is goed, dat ik een sleutel van het hek bij mij heb gestoken,” zeide Raffles glimlachend.

Hij stak den sleutel in het slot en Henderson duwde het hek open, waarop de auto kon binnen rijden.

Henderson liet de claxon werken, om Jackson te waarschuwen, maar alles bleef stil in het groote huis.

„Ik zie ook nergens licht !” zeide Brand op zachten toon.

„Dat is vreemd genoeg ! Jackson moet toch mijn telegram reeds lang ontvangen hebben,” kwam Raffles.

Nogmaals liet Henderson de claxon werken, maar er verscheen niemand.

De auto bevond zich nu nauwelijks vijf meter van het huis.

„Dat is toch zijn gewoonte niet, om mij niet te begroeten !” zeide Raffles hoofdschuddend. „Ik zou wel eens willen weten . . .”

Hij kon den zin niet voltooien, want eensklaps klonk er een luide gil ergens in het huis.

Er kon niet aan getwijfeld worden — het was de gil van een vrouw.

De kreet werd aanstonds beantwoord door een schot — en toen werd alles weer stil.

Maar daarop rinkelde er een ruit stuk van een venster op de tweede verdieping en de stem van een vrouw gilde door den nacht :

„Neem U in acht, John Raffles, het is op uw leven gemunt !”

Met een kreet van woede was Raffles uit de auto, op den voet gevolgd door Brand en

Henderson.

Zij renden naar de voordeur, die gesloten was en die ook zeker wel niet geopend zou worden.

Weer moest Raffles zijn sleutel te voorschijn halen, maar ditmaal baatte het voorwerp hem niet, want de deur bleek met een zwaren ketting gesloten te zijn, die er blijkbaar zooeven op gedaan was.

„Dan door een der vensters naar binnen, James,” kreet Raffles, krijtuit van woede en onrust.

De reus zette zich schrap tegen den muur onder een van de hooge ramen en in een oogwenk was Raffles op zijn rug geklauterd, sprong op de vensterbank en trapte het venster open.

Hij maakte licht in het vertrek en had nog juist gelegenheid, zich bliksemsnel te bukken, want de deur was zooeven opengevlogen en een kerel met een doek voor de benedenste helft van zijn gelaat gebonden, trad binnen en vuurde op hem.

Het was echter het laatste schot van den man geweest, want Raffles schoot in half geknielde houding terug en raakte hem midden in het voorhoofd.

Terwijl dit geschiedde was Brand op zijn beurt met behulp van den reus het raam binnen geklauterd.

Hij verliet ijlings het vertrek, waarbij hij moest heen stappen over het lijk van den dooden bandiet, snelde de vestibule binnen en deed den ketting van de deur om Henderson binnen te laten.

De reus vloog dadelijk de breede trap en bereikte zoo de gaanderij, die dwars over de vestibule heen liep.

Een oogenblik verdween hij uit het gezicht maar toen zag Brand hem terugkeeren, worstelend met twee mannen.

Eigenlijk gezegd werd er slechts aan een kant geworsteld en wel aan de zijde van de bandieten, want Henderson hield hen stevig in den nek vast.

Een van de schurken trok een lang, vlijmscherp dolkmes en hief den vrijen arm op.

Maar voor hij had kunnen toestooten, had Henderson met reuzenkracht de beide ellendelingen opgetild....

Een oogenblik zweefden zij boven de leuning van de balustrade — en toen smakten hun lichamen omlaag om te te pletter te vallen op den marmeren vloer van de vestibule.

Raffles had ook reeds de zijkamer verlaten, waar hij was binnengedrongen en vloog nu op zijn beurt de trap op, door Brand gevolgd.

Hij kwam juist bijtijds om nog een bandiet neer te leggen, die verraderlijk achter Henderson was aangelopen en hem zijn dolk in den rug wilde stooten.

Juist op dit oogenblik klonk buiten het gesnor van den motor, welken Henderson had afgezet.

Raffles opende deur van het vertrek aan zijn linkerhand, ijld naar het raam en wierp het open.

Daar beneden waren die gedaanten zichtbaar, die zich met de auto bezighielden.

Een hunner had juist den motor aangezet. Raffles mikte zonder zich te overhaasten en schoot den man door het hoofd.

Een der twee kerels die reeds in de auto hadden plaats genomen, wilde opstaan om te vuren in de richting, waar hij den vuurstraal had gezien, maar ook hem velde de nimmer missende kogel van den Groote Onbekende neer.

De derde wist uit den wagen te springen en ijld weg, zoo vlug zijn voeten kom konden dragen.

Dit alles had slechts enkele minuten geduurd en het huis scheen nu van roovers gezuiverd te zijn.

De drie mannen snelden naar het aangrenzende vertrek en bijna tegelijk slaakten zij een kreet van woede — in het midden van de kamer, uitgestrekt op den vloer, lag het bewegingloze lichaam van een vrouw in nachtgewaad.

Uit haar hals lekte een dunne bloedstraal, die het lichte tapijt met een sombere tint had gekleurd.

Dadelijk snelde Raffles op de vrouw toe — het was Helen Felton, zwaar gewond, misschien doodelijk, door een kogel in den hals.

Hij richtte het lichaam behoedzaam op en dadelijk sloeg de vrouw haar oogen open, haar lippen begonnen te trillen, er verscheen een glans van oneindige dankbaarheid en liefde in haar oogen en toen gleed er langzaam een helder traan over haar doodsbleeke wangen.

„Nu heb ik niets meer te verlangen,” klonk het als een zucht over haar lippen. „Ik ga nu sterven, John Raffles — waartoe dient het het langer geheim te houden: Ik heb je lief! Ik sterf met vreugde, omdat ik je heb kunnen redden!”

„Gij zult niet sterven — ik wil u aan het leven hergeven!” zeide Raffles op ernstigen toon, en hij tilde de vrouw op en droeg haar behoedzaam naar het aangrenzende vertrek, een slaapkamer waar hij haar op het groote bed neerlegde.

Nadat hij met de grootste zorgvuldigheid de zware wonde verbonden had, werd er dadelijk onderzoek gedaan naar Jakeson en men vond

den ongelukkigen man stijf gebonden, met een doek in den mond en een schotwonde in het been, half bewusteloos in zijn eigen kamer op een stoel vastgebonden.

Zoodra hij weder kon spreken, deelde hij mede, dat er een zestal gemaskerde mannen omstreeks elf uur in den avond, toen het in deze streek al geheel stil was, in zijn kamer waren binnengedrongen.

Hij had getracht zich te verdedigen, maar een der bandieten had hem in het been geschoten en daarop werd hij overweldigd en vastgebonden.

Vervolgens kwam het telegram en de bandieten stuurden een gefingeerd antwoord, omdat zij wel begrepen, dat Raffles zoo spoedig mogelijk zou verschijnen en dus regelrecht in den val zou loopen.

Waarschijnlijk hadden zij de vrouw en Raffles tegelijkertijd willen dooden, maar ofschoon de ellendelingen Helen Felton met de revolver op de borst tot zwijgen wilden dwingen, had zij toch door te gillen Raffles kunnen waarschuwen en hun plannen in duigen kunnen gooien.

Raffles zat met gefronst voorhoofd, de hand van Jackson in de zijne, naar deze uiteenzetting te luisteren en zeide nu :

„Het zal niet lang duren, brave Jackson of je bent geheel genezen. De wond heeft gelukkig niet al te veel de beteekenen ! Wij blijven hier en ik zou wel eens willen zien, dat de bandieten hun aanval zouden herhalen ! Brand, wees zoo goed, om dadelijk te telefoneeren, zoodat zij ons kunnen bevrijden van de lijken dier lafhartige schurken.”

Terwijl Brand naar de telefoon ijld, begaf Raffles zich weder naar het rustbed van de zwaar gewonde vrouw, streek haar zachtjes eenige malen over het glanzend zwarte haar

en zeide :

„Wanneer 't mocht gebeuren dat gij van deze zware wonde geneest, Helen, dan moet gij een ander leven gaan leiden. Gij zijt zeer rijk — gij kunt zeer veel goeds verrichten met dien rijkdom ! En ban al het andere uit uw hoofd — er zijn velerlei zaken, die het voor mij onmogelijk maken, aan liefde te denken, tenminste in langen, langen tijd niet ! John Raffles heeft een taak te verrichten, een zware en moeilijke taak, en geen teedere gevoelens voor wie ook, mogen hem daarvan afhouden !”

Helen Felton wendde hem haar bleek gelaat toe, met een blik van eindeloos verlangen in de donkere oogen en fluisterde toen, terwijl zij zwakjes de vingers drukte, die haar hand omsloten hielden :

„Ik zal het beproeven.... ik zal het beproeven....”

Den volgenden morgen, in de vroege, toen de politie reeds de dooden en zwaargewonden had weggehaald, die allen tot een zeer gevaarlijk bende bleken te behooren, kwam een heele zwerm verslaggevers van een groot aantal bladen zich op het buitenverblijf aanmelden.

Zij werden echter zeer onheusch ontvangen

Want Henderson, de reus, plantte zich wijdbeens in de deuropening, stroopte zijn mouwen op, zoodat zijn geweldige spieren zichtbaar werden en bulderde :

„De eerste, die het waagt, hier een voet in de vestibule te zetten, vliegt er uit ! En ik verzeker u, dat hij dan in geruimen tijd zijn beroepsbezigheden niet zal kunnen waarnemen.”

Toen schenen de reporters elkander met een blik te raadplegen, smoedden wat onder elkander en waren het volgende oogenblik verdwenen, vlug als een kudde herten, die door een tijger wordt opgejaagd.

De volgende aflevering bevat :

De boete eener vrouw.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

PRIJS:
15 CENT PER NUMMER
VOOR BELGIË: FR. 1.50

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
! GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen. B

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachting

Luw dw.

(wg.) R. v. H., Amsterdam.

PH

FIFTY = FIFTY
AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”